

Prijs voor België fr. 5.95
Voor Nederland 35 cent

Lord Lesly

GENAAMD JOHN TEMPLAR

AVONTUREN VAN DE GENTLEMAN-INBREKER

Nr. 17

Het eiland der verschrikking

BERICHT AAN ONZE LEZERS!

SINDS WIJ MET DE PUBLICATIE VAN ONZE

nieuwe Lord Lister serie

zijn aangevangen, welke verhalen zoals U weet geheel nieuw en authentiek zijn, is kort daarna ook de oude, reeds ver voor de oorlog gepubliceerde Lord Lister uitgave weer gaan herverschijnen. Dit heeft verschillende misvattingen tot gevolg gehad, waarvan zowel wij, als onze afnemers nadeel hebben ondervonden.

Om deze moeilijkheden definitief uit de weg te ruimen, hebben wij besloten onze uitgave nóg meer een eigen karakter te geven en vanaf nummer 17 te verschijnen onder de titel

LORD LESLY

U kunt ervan verzekerd zijn, dat de inhoud, zowel de uitvoering van onze uitgave blijft zoals ze was, dus :

MODERN, ACTUEEL, SPANNEND
en PRIMA VERZORGD, kortom

volmaakte ontspanningslectuur

Het Eiland der Verschrikking

HOOFDSTUK I.

**WAARIN DE „TAI-FUN” DE
GESEL VAN AZIË, BIJNA DE
NIEUWSTE SCHEPPING VAN
DE GROTE AVONTURIER
VERNIELT.**

Aan het onmetelijke uitspansel hing een vliegmachine, als een libel. Zij verplaatste zich met grote snelheid. Hoog boven de bewoonde wereld, waar mensen leven en strijden om een plaatsje in de zon, vloog deze krachtige vogel rustig en doelbewust en zocht haar weg, onweerstaanbaar.

Er waren mensen in, drie mannen en een vrouw, en zij zaten daar, alsof zij niet dui-

zenden meters boven het aardoppervlak zweefden, in volkomen gemoedsrust en spraken over alledaagse dingen en de weg, die zij te nemen hadden. Een van hen, een man van opvallend forse gestalte, zat vòdrin en hield de stuurknuppel geklemd in de vuist; een jongere man, met knap en intelligent voorkomen, oefende de functie van navigator uit. In de andere comfortabele zitplaatsen zaten een man en een jonge vrouw te praten en zij behoefden hun stem niet al te zeer te verheffen om zich verstaanbaar te maken. Dit was geen vliegtuig als alle andere, met roffelende en knetterende motoren. Het was anders. De nieuwste vindingen van de laatste tijd, vindingen, die perspectieven openen van nooit gekende technische mogelijkheden en welvaart, zowel als van verwoesting en

ellende waren er in toegepast. Het vliegtuig werd voortgedreven door atoomkracht; het was een geniaal man, die het had uitgedacht en geschapen: John Templar, de alzijdige, de technicus en scheikundige bij uitnemendheid; de man, ontwikkeld op allerlei gebied, doch ook de man, gezocht en vervolgd door hen, die zijn daden in strijd meenden met de algemeen gangbare wetten. Ofschoon bij zijn handelen tegen deze wetten toch altijd bij hem de rechtvaardigheid vóórzat en zijn doel was de misdeelden te helpen uit overvloed.

Het was ook John Templar, die in die gemakkelijke zetel zat, met zijn vrienden Charles Houston, James, welke eigenlijk de functie van chauffeur had en een goede vriendin: Miss Ophelia Morgan. Zij hadden reeds een lange afstand afgelegd, want zij kwamen van ver, van Londen (1), waar zij een spannende, avontuurlijke tijd hadden meegeemaakt. De avonturen schenen John Templar, voor de grote wereld Sir Neville geheten, te vergezellen, waarheen hij ook ging. Hij reisde en trok de wereld door, gehoor gevend aan zijn impulsen, aan zijn ideaal en het Avontuur was altijd aan zijn zijde.

— Wij hebben een voorspoedige reis, Miss Morgan, zei hij op levendige toon tot zijn metgezellin. Als het zo doorgaat zullen wij weldra de Gele Zee bereiken hebben en dan wacht ons Korea. Vandaar gaan we dan naar Yokohama en..... verder.

— Het is merkwaardig, hoe snel en gemakkelijk men in deze machine reist, meende Miss Morgan te moeten opmerken. Het is alsof men thuis in zijn easy-chair zit, zo veilig voelt men zich!

— Werkelijk?

— Ja, telkens weer moet ik dit bij mijzelf opmerken. Het is toch geniaal zoals dit alles uitgedacht is. Ik bewonder de constructie van dit werk meer, dan ik zeggen kan!

— Miss Morgan, U vleit mij. Pas op!, voegde hij er gekscherend aan toe, terwijl hij het oog richtte op Charles, die met een half oor, zoals men dat noemt, naar de conversatie geluisterd had, terwijl hij zijn afstanden uitmat en kaarten bestudeerde.

— Laat Charles U niet horen!

Miss Morgan lachte guldig. Charles keek even op van zijn werk en onderzoekend in hun richting. Hij zette even de koptelefoon af.

— Hebben jullie het over mij?

— Niets dan goeds, Charles. Ik wilde juist Miss Morgan vertellen, welk een grote steun ik aan jou gehad heb, bij het vervaar-

digen van deze machine, en hoe het succes daarvan voor zeker vijf en zeventig procent te danken is aan jou en aan James!

— Je bent weer te bescheiden, John. Geef hem niet, Ophelia, antwoordde de jonge man, terwijl hij een veelbetekenende blik wierp op het bekoorlijke jonge meisje. Onze vriend heeft de gewoonte, zijn aandeel in de meeste zaken te verkleinen en anderen de eer te gunnen. U zult hem langzamerhand wel kennen!

— Maar het was toch jou wiskunde-knobbel, Charles, die ons een eind in de goede richting heeft voortgeholpen.

— En vergeet niet de technische knobbel van onze mécanicien!

— Ja, dat is waar. Ofschoon James knuisten heeft als smidshamers, maakt hij met het grootste gemak en de grootste nauwkeurigheid een miniscuul horlogeraadje, zowel als het tandrad van een locomotief!

— Waarbij nog komt, dat, als 't op vechten aankomt, onze reus er klappen mee kan uitdelen als met mokers!

Miss Morgan had lachende het gesprek aangehoord.

— Ik kan niets anders zeggen, dan dat ik het getroffen heb, door jullie te leren kennen en vriendschap met jullie te hebben kunnen sluiten. Ook ik voel me aangetrokken tot al wat nieuw, ophefmakend en avontuurlijk is, en ik had het niet beter kunnen treffen. Wat dat aangaat, hebben de wederwaardigheden, die wij de jongste tijd beleefd hebben, mij wel in mijn overtuiging gesterkt.

— Nu wij gereed zijn met elkander loftuigingen toe te zwaaien, zullen wij onze navigator eens vragen, waar wij ons eigenlijk precies bevinden. Ik houd van dit reizen, hoog boven de wereld verheven en ik geniet van onze tocht, zei John Templar welgemeend.

— Evenals ik, voegde Miss Morgan erbij.

— Maar dat neemt toch niet weg, wilde ik zeggen, dat ik er toch naar verlang ons voorlopig einddoel te bereiken en de benen weer eens te kunnen strekken op het aanzicht van Moeder Aarde.

— Een schone beeldspraak! spotte het jonge meisje, geamuseerd.

Charles had intussen zijn kaarten weer bekeken.

— Wij bevinden ons momenteel op ongeveer 100 mijl van de zee en vliegen in Noord-Oostelijke richting.

— En het weder?

Het gelaat van de jonge man betrok.

(1) Zie nr. 16: De overval op de First-State Bank.

— Ik heb zoeven een weerbericht opgevraagd.....

— En, gunstig?

Charles wierp een snelle blik op het jonge meisje, alvorens te antwoorden; een blik, die zijn vriend niet ontging.

— Gunstig..... och, antwoordde hij dan. Men kan in deze streken dikwijls storm, zelfs een typhoon verwachten, maar even dikwijls blijft het slechts bij de verwachting.

— Zouden we de sprong over zee kunnen wagen?

— Zoals het zich laat aanzien, zou ik zeggen van ja, indien er niet plotseling verrassingen komen. Het zou niet de eerste maal zijn, dat wij bij slecht weer moesten vliegen.

— Maar niet in dit vliegtuig, meende de avonturier te moeten opmerken.

— Ik ben ervan overtuigd, dat deze machine nog meer betrouwbaar is dan een onzer vorige, antwoordde Charles.

John Templar wierp een blik op de kaart en las de weervoorspelling, die Charles op een blaadje papier gekrabbeld, vóór zich had; toen wierp hij een blik naar beneden. De machine vloog inmiddels met onverminderde vaart verder.

Toen hij naar beneden keek, zag hij, dat de aarde aan het gezicht onttrokken werd door een wolkendek, dat als een grijze, wolige zee zich uitstreckte, zover men kon zien. Miss Morgan had eveneens een blik benedenwaarts geworpen.

— Ik vind het altijd een eigenaardig gezicht, meende zij; die wolken beneden je in plaats van boven, zoals we dat gewend zijn. Ik heb nog niet zoveel luchtreizen meege maakt, maar de paar keer, dat ik het zag, vond ik het altijd een interessant gezicht en heeft het mij steeds getroffen.

— Nog vijftig mijl van de zee, liet zich na enige tijd de stem van Charles horen. Hij gaf enige aanduidingen aan de piloot, die zwiingend zijn vliegtuig bestuurde.

— Ik geloof, dat het beter zou zijn, wat te dalen, merkte John Templar op.

— We zullen wachten, tot er een gat in de wolken zichtbaar wordt, antwoordde Charles.

Maar het wolkendek scheurde niet. Integendeel, het werd dikker en de kleur werd donkerder. Na korte tijd was de kleur van donker tot loodgrijs geworden, met hier en daar een purperen weerschijn.

De twee mannen bij de navigatietafel keken elkaar aan. Zij wisten wat dit te beduiden had. Een stilte viel in, slechts het

suizende geluid van de machine was nog hoorbaar.

— Wij moeten ons nu boven de zee bevinden, onderbrak Charles deze stilte, nadat hij enige lijnen getrokken had op de kaart, die vóór hem lag.

— Zouden we niet wat dalen?

— Het staat te bezien, wat het beste zal zijn. Misschien blijven we boven de storm. . .

— Misschien ook niet. Weer viel de stilte.

— Kijk, zei John Templar eensklaps. Daarginds!

Een plek in de wolken, donkerder dan de omgeving, tekende zich af aan de horizon. Zij was als een vlek, een donkere, ronde vlek. De beide mannen konden een lichte beweging van schrik niet onderdrukken. De grote avonturier boog zich naar Charles over:

— 'n Typhoon? fluisterde hij. Een wervelstorm?

Charles knikte, maakte toen een bijna onmerkbaar beweging met het hoofd in de richting van Miss Morgan. John wendde zich quasi-onbevangen tot de jonge vrouw.

— Het schone Chinese landschap is aan ons oog onttrokken, Ophelia, zeide hij opgewekt. Het mysterieuze China kan niet nalaten, zich in sluiers te hullen.

— Is China werkelijk zo geheimzinnig als men wil laten voorkomen, of is dit slechts een sage, zoals men van bijna alle landen heeft?

— Inderdaad is China voor ons, Westelingen, een, laat ik zeggen, minder gemakkelijk te begrijpen land. Of er nu bepaald van geheimzinnigheid kan worden gesproken, Ophelia, zal ik niet direct beweren, maar het karakter van de Chinees is moeilijk te doorgronden. Veel van wat ons mysterieus voorkomt, is een uitvloeisel van dit karakter, dat zo geheel verschillend is van het onze, en je weet..... wat men niet begrijpt.....

Hij had tersluiks een blik naar buiten geworpen. De zwarte plek was groter geworden en stak nog meer af.

— 'n Ogenblik, m'n lieve kind, onderbrak de Grote Avonturier zichzelf en hij wendde zich weer tot Charles. Deze trok de wenkbrauwen op. Het suizen van de vliegmaschine, de „Hurricane”, was luider geworden en groeide snel aan. De zwarte vlek kwam met klaarblijkelijk grote snelheid naderbij. Thans was ook de jonge vrouw opmerkzaam geworden.

— Wat is dat, John? Wat 'n vreemd verschijnsel! Zijn wij in een storm geraakt?

John wendde zich ernstig tot haar:

— Nog niet, Ophelia, en ik hoop, dat wij er ook niet in zullen geraken. Er woedt een typhoon!

Het meisje uitte een kreet van schrik. Het vliegtuig kreeg een plotselinge ruk en zwaaide opzij. Doch met een forse beweging had James het spoedig weder in zijn macht. De lucht rondom de „Hurricane” was in hevige beroering en het suizen, dat in fluiten en loeien was overgegaan, werd oorverdovend.

De beide vrienden keken met bleke, gespannen gezichten naar de naderende onheilsplek. 'n Kort bevel naar James en enige snelbesloten manipulaties van deze..... De bedoeling was het vliegtuig te doen wenden en een andere richting te laten inslaan om voor de typhoon te vluchten. Maar het roer luisterde niet. De machine zwaaide en slingerde als een dor blad in de storm en dreef af, zijwaarts, wat een ogenblikkelijke val zou kunnen veroorzaken. Enige ogenblikken later zweefde zij weder met grote snelheid de kolkende luchtstroom tegemoet, die haar als het ware naar binnen zoog.

— De zwemgordels! uitte John, kort afgebeten, en hij greep onder de zetels, waar deze lagen opgeslagen. Snel, en met ijzeren zelfbeheersing hielp hij eerst de vrouwelijke passagier de gordel omdoen, waarna de mannen het voorbeeld volgden. James was reeds van gordel en parachute voorzien. Miss Morgan kneep de lippen opeen en bracht haar mond tot bij John's oor.

— Is er nog kans.....? bracht zij uit en zij kon een lichte beving in haar stem niet weerhouden.

De grote avonturier had zijn gewone uiterlijk hernomen. Op ernstige toon zeide hij, trachtend boven het geraas uit te komen:

— Wij zouden in de top van de luchtzuiging kunnen terechtkomen. Er is echter altijd kans, Ophelia, dat de typhoon plotseling van richting verandert. Maar..... dan zal dit gauw moeten gebeuren!

Het was alsof alle gillende en loeiende duivels uit de hel waren losgebroken. De machine werd heen en weer geslingerd en trilde in al haar geledingen, men zat neer in zijn zetel en kon niet anders doen dan het noodlot afwachten.

De jonge vrouw keek Charles aan, en deze haar en hun blikken zeiden meer dan woorden konden getuigen. Diepe genegenheid, zo niet meer, daterend vanaf het ogenblik, dat deze twee jonge mensen elkaar voor de eerste keer ontmoette. Plotseling sprong John Templar op, om direct daarna weder

neergekwakt te worden. Hevig geïnteresseerd keek hij in de richting van de zwarte kolk.

— Kijk! bracht hij opgewonden uit.

De luchtkolk scheen wel plotseling van richting veranderd! Inplaats van op hen af te komen, was hij naar links gezwenkt en doorsneed nu, met een snelheid, die zelfs op deze afstand nog zeer groot leek, de Noordelijker hemelsferen. Gespannen keken de luchtreizigers toe..... Zo snel als het loeien en gieren van de storm om het vliegtuig was toegenomen, zo snel nam het nu ook af. Het slingeren hield op, om plaats te maken voor een wiegelend schommelen. De typhoon wendde af van de plaats, waar de machine zich bevond en men kwam spoedig uit de gevaarlijke luchtzuiging.

De reizigers herademden. Nog was het gevaar echter niet geweken, niemand kon zeggen, welke weg de typhoon plotseling weer zou kunnen nemen. Met ontzettende kracht vloog de „Hurricane” voort, om de plaats des onheils te ontvluchten.

Na korte tijd was men in kalmer sferen gekomen, de zwarte spiraal verdween al meer en meer uit het gezicht en het wolkendek scheurde hier en daar.

Charles nam de positie op en het bleek, dat de machine een eind uit de koers was geraakt. Beneden zag men nu af en toe de zee.

De mannen schudden elkaar de hand en Miss Morgan liet haar handje, langer dan nodig was, in die van Charles liggen. De twee hoofden neigden zich naar elkander toe, alsof een kus aan de dankbaarheid, behouden te zijn gebleven, uitdrukking wilde geven... Het gemeenschappelijk gevaar had de genegenheid tussen beide mensen bezegeld, althans duidelijk naar voren gebracht. De angsten, die ieder van hen voor zichzelf en voor de anderen had uitgestaan, waren niet vergeefs geleden. Maar Charles zat met zijn micro-telefoon om het hoofd en dit verhinderde, hélaas, de volvoering van deze spontane uiting.

James trachtte zijn machine weder in de koers te brengen en de kop naar het Noordoosten te richten, doch, nieuwe tegenslag!... de machine gehoorzaamde niet!

— Roer zit vast, Sir, was het lakonieke bescheid van de reus achter het stuur. Er was met geen mogelijkheid beweging in te krijgen. De stuurinrichting was door de hevige luchtdruk defect geraakt. De machine vloog onregelmatig. Een noodlanding op zee?

Men nam alle voorbereidingen ervoor.

John Templar beet zich op de lippen. Hier bleek weer duidelijk de onvolmaaktheid van mensenwerk, dat niet opgewassen is tegen de vernielende kracht der elementen. Trots had hen vervuld bij de gedachte, wat zij hadden uitgedacht en vervaardigd uit de stoffen die de mens gegeven zijn, om te trachten zijn dromen tot verwezenlijking te brengen. Zij meenden het luchtruim te hebben veroverd en te kunnen bouwen op het fragile samenstel van materialen, broos in vergelijking tot de ontzettende krachten van de natuur, Zou men, na aan het eene gevaar te zijn ontsnapt, een ander, niet minder groot, onder de ogen moeten zien?

De gedachte kwam op, de machine haar eigen koers te laten volgen en te wachten, tot men boven land zou zijn, om een noodlanding te beproeven. Doch het vliegtuig volgde geen eigen koers, zoals weldra bleek. Het begon lager en lager te vliegen, nu eens naar links, dan weer naar rechts afzwenkend; soms met de neus in de diepte duikend, om dan plotseling, als met een smak, weder recht te gaan liggen. De afstand tot de golven werd steeds kleiner; lager en lager zakte de eens zo trotse libel.

Plotseling helde de machine sterk naar één kant over en begon in schuine richting te vallen, al sneller en sneller, als een dor blad, doch onweerstaanbaar. Het zee-oppervlak naderde angstwekkend snel, één grote uitgestrektheid water breidde zich uit onder de reizigers. Men had niet de tijd om met behulp van de parachute uit de machine te springen, ontzet keek men elkaar aan.

Met een hevige plof kwam de vogel met zijn uitgestrekte vlerken op de golven terecht. Hij zonk een eind tot aan de rand van de cabine, doch werkte zich toen weer omhoog, geholpen door de drijvers, die onder aan het toestel waren bevestigd om het in normale omstandigheden mogelijk te maken op het water te kunnen dalen. De uitgestrekte dekken en deze drijvers hadden verhoed, dat de machine direct in de diepte zou zinken.

Het vliegtuig dobberde nu op en neer; de zee was niet al te onrustig, de typhoon had hier zijn invloed weinig of niet doen gelden, doch de toestand van de reizigers was allesbehalve benijdenswaardig. Evenwel, men was voor het ogenblik gered. En dat betekende reeds veel, na al de doorgestane emotie.

Toen de vrienden, wat van de schrik bekomen, met hun ogen het zee-oppervlak afzochten, was er niets, dat er op duidde, dat

er enig vaartuig in de buurt was, zoals zij eerst gehoopt hadden. Zij waren echter voor het ogenblik betrekkelijk veilig in de drijvende machine, die tenminste een steviger schuilplaats bood dan een wrak reddingsbootje.

Maar..... de grote vraag rees: Hoe lang zou dit uit te houden zijn? Waren zij in een veelbevaren zône of misschien in een gedeelte, waar slechts sporadisch vaartuigen kruisten? Er was natuurlijk wat voedsel aan boord; een paar dagen zou dit kunnen strekken, maar..... zou de machine het zo lang uithouden? Indien de drijvers, al was het er maar één, beschadigd zouden zijn door de val op het water en langzaam volliep..... En zouden het weer en de zee zo blijven? Moesten zij niet elk ogenblik weer een storm duchten die de golven hoog zou opzwiepen?

Het waren evenzoveel vragen, waarop de schipbreukelingen, want zo kon men hen wel betitelen, geen antwoord konden geven. Het enige, dat op het ogenblik gedaan kon worden, was wachten en..... hopen; en de vrouwelijke medepassagier deed voor haar mannelijke metgezellen niet onder in moed.....

HOOFDSTUK II.

WAARIN DE VRIENDEN AAN BOORD VAN EEN KUSTVAARDER KOMEN EN ZICH VERBAZEN OVER ENIGE DINGEN, DIE HET DAGLICHT NIET MOGEN ZIEN.

De avond viel, de zon ging onder als een vurige bal aan de gezichtseinder en streepte voor korte tijd een bloedrode baan over de onmetelijke watervlakte. De mensen in de verongelukte vliegmaschine waren stil geworden. Eerst hadden zij getracht elkaar op te beuren met verhalen over schipbreuken en wonderbaarlijke reddingen; met kwinkslagen en grappen, ofschoon er in hun binnenste geen vrolijkheid was. Hoe lang zou men zo moeten voortdobberen?

— Wij hebben nog vuurpijlen in de cabine; laat ons er een paar van afsteken, zodra het donker genoeg geworden is, verbrak John Templar eindelijk het stilzwijgen, dat al geruime tijd geduurd had.

Toen de duisternis genoegzaam was geworden staken zij enige vuurpijlen af, die gelukkig goed waren gebleven, en hoog optornden in de lucht en even de onmiddellijke

nabijheid in een fantastische gloed zetten. Nog een en nog een vloog de lucht in.

— Wij zullen ze niet alle tegelijk opmaken, waarschuwde John Templar, we kunnen ze nog nodig hebben.

In gespannen verwachting kroop de tijd voorbij..... Geen schip kwam opdagen, opmerkelijk gemaakt door de vurige kreet om hulp. Een grote vermoeidheid kwam nu over de beklagenswaardige reizigers en korte tijd genoot men vergetelheid in een lichte, onrustige slaap. Miss Morgan, warm toegedekt door de mannen, schrikte telkens wakker en zich dan eensklaps de toestand realiserend, waarin zij zich bevonden, kon zij een kille huivering nauwelijks onderdrukken. Wat had zij er niet voor gegeven nu veilig in haar bed „at home” te liggen en een succesvolle slaap te maken! Een ogenblik vroeg zij zich af, wat haar toch bewogen kon hebben, het avontuurlijke leven van die drie mannen te delen, doch bijna onmiddellijk verbande zij deze gedachten uit haar hoofd. Zij zou niet anders hebben gewild en voor niets ter wereld afstand hebben gedaan van hun gezelschap.

Zo kroop de nacht voorbij. Millioenen sterren schitterden aan de hemel. Stond het in de sterren geschreven, wat er zou worden van onze avonturiers? De hemellichten stonden daar onbewogen en blikten neer op het bedrijf van de nietige mens daar beneden, zoals zij reeds zoveel duizenden jaren gedaan hadden.

Ook Charles kon de slaap niet vatten en lag onbeweeglijk te staren naar het uitspansel, waarbij zijn blik telkens afdwaalde naar het voorwerp zijner genegenheid, voor hem de belichaming van alles wat schoon en begerlijk was op deze aarde.

Wat zijn vriend en James betrof, zij sliepen, als lagen zij in hun bed te Londen, en zij vergaarden krachten voor de dingen, die komen konden.

Flauw brak de ochtendschemering aan. De sterren verbleekten, het uitspansel kreeg paarlmoeren glansen. Een nevel trok over de zee, die gelukkig spiegelglad was, en verhulde het uitzicht zonder einde. Het was, of het kleine troepje, daar zwalkend op die wateren, alleen op de wijde wereld was. John Templar en zijn trouwe James werden wakker, de beide anderen waren het reeds. De avonturier streek de hand over de ogen en rekte zich daarna uit.

— Wel mannen, hoe staat het?

— Nog minder te zien dan gisteren, John, antwoordde Charles. Nevels.....

— Ochtendnevels, Ze zullen wel optrekken.

— 't Is te hopen. Die kunnen we helemaal niet gebruiken!

Men at wat biscuit en ontkurkte een fles port, die James in de cabine had opgediept. Het was wel vroeg voor zulk een hartversterking, doch men had geen andere keus en het verkwikte de reizigers merkbaar.

— Een nieuwe dag, een nieuwe hoop! liet de grote avonturier opbeurend horen. Ik kan me niet indenken, dat dit het einde zou moeten zijn van ons avontuurlijk, maar welbested leven.

— „Alles zal rech kom”, Sir, zoals de Zuid-Afrikaanse boer zegt, bracht James in 't midden. In een dag kan heel wat gebeuren! Ik zou 'k weet niet wat willen geven voor 'n klein pietsie schip of land, waarop we onze benen weer eens kunnen strekken. Want, met Uw welnemen..... Ik ben niet teer genoeg gebouwd voor die kleine stoeltjes!

De anderen lachten en bekeken de reusachtige lichaamsbouw van de brave chauffeur en dienaar van de grote avonturier, wiens kracht reeds zo vaak van nut was gebleken bij menig hachelijk avontuur.

De mist trok langzaam op, en toen de zon een zekere hoogte had bereikt, verdween hij spoedig geheel. Men had nu weer het vrije uitzicht over de zee. Maar geen schip was te zien.....

— Haal de vlag te voorschijn, James, beval John Templar, en bevestig die aan de stang, die van het bovendek omhoog steekt. Het zal ons wat helpen om op te vallen. Zie je kans erop te komen?

— O.K. Sir, was al wat de reus bromde, zonder op de laatste vraag te antwoorden. Hij vond, dat dit vanzelf sprak. Met voor zijn groot lichaam ongekende lenigheid begon hij, met het dundoek, het bovendek te beklimmen, evenwel grote voorzichtigheid betrachtend en goed oplettend, waar hij zijn voeten zette. Als een volleerd gymnast zwaaide hij zich over de rand heen, en enige ogenblikken later klapperde de „Union Jack” in de frisse morgenwind.

Weer begon het enerverend wachten.

Plotseling wees de grote avonturier opgewonden naar de gezichteinder. De anderen tuurden ook in die richting, doch zagen niets, hetzij uit oorzaak, dat John's ogen beter getraind waren, hetzij uit andere oorzaak.

— Kijk rechtuit, langs mijn vinger, dàar Zien jullie het niet? James, de kijker!

De reus diepte de kijker op en met bruusk

gebaar zette John Templar die voor de ogen.

— Ja! riep hij geestdriftig uit. Ja! Een zeil! Nog ver weg, maar het wordt groter..... Een schip, dat hierop aanhoudt!

Hij overhandigde de kijker aan Charles, die nu ook, na enig zoeken het uiterst kleine puntje in het glas ontwaarde. Vervolgens liet hij het meisje kijken en tenslotte James, die goedkeurend bromde en het eveneens met het blote oog zag.

— Het komt hierheen, tenminste in deze richting, vrienden, hernam John Templar, die op zijn beurt weer door de kijker tuurde; het is een Chinese jonk, Nu werd het schip voor allen met het blote oog zichtbaar.

— Daar komt onze redding, Ophelia, zei Charles zacht. Het meisje kleurde van innige blijdschap en verwachting. Het schip naderde.....

Maar dan onverwacht..... een trek van verbazing, gevolgd door een van grote teleurstelling, tekende zich af op John Templar's gelaat. Hij nam het glas voor de ogen weg en keek zijn metgezellen treurig en veelbetekenend aan.

— Wat is er, John?

Deze gaf geen antwoord, keek nogmaals, als om zich te vergewissen, dat hij goed gezien had, door de kijker en zei ontmoedigd:

— Het schip komt niet langer onze kant uit. Het is afgezwent en verwijdert zich vlug van deze plek.

— Zouden ze ons dan niet gezien hebben?

John haalde de schouders op. Misschien wel, misschien ook niet. Dergelijke scheepjes hebben niet altijd een uitkijk op post, die alles rapporteert, zoals je wel begrijpen kunt en waarom zouden ze ook? Met ons is het wat anders, wij moeten steeds op onze qui vive zijn.

Het duurde niet lang, of het schip, waarvan zij hun redding verwacht hadden, was geheel verdwenen, zoals het gekomen was. Hun hoop was de bodem ingeslagen en dat was hard om te dragen. Een doffe moedeloosheid maakte zich van allen meester. Er werd weinig meer gesproken de verdere dag. Men at nog wat, omdat het moest en omdat de grote avonturier er toe aanzette, teneinde tot elke prijs, de wanhopige stemming te breken.

Zo verliep weer de ochtend en de middag; de zon wierp haar stralen reeds in schuine richting. Boven zee kwamen de nevels weer opzetten, als om alle verdere hoop op redding te verijdelen. De ongelukkigen voelden het alsof een lijkwade hen bedekte.....

Hoe lang nog? Zou er wel ooit redding op

komen dagen..... en zouden zij ooit wel weer de witte rotsen van Engeland aanschouwen en de rest van de wereld, die hun nu zo blij en schoon toescheen?

Ofschoon het nog dag was, was de vrouwelijke medepassagier weer in een doffe sluimering verzonken; de mannen keken ernstig en zwijgend voor zich uit, zonder iets bepaalds te zien. De nevels verdikten, wolkten en dampten. Zij werden donkerder en dichter op sommige plekken.

James volgde, zonder het zelf te beseffen, het spel dier grauwe massa's... Vreemd... daar rechts was de nevel vlak en lichtgrijs van kleur en aan de linkerhand was zij van een kleur als lood, als van onweerswolken, sterk afgebakend. Hij werd opmerkzamer...

Vreemd spel! Spel der verbeelding! Men kon zich gestalten denken in die mistbanken..... rotsen.....steile klippen.....!

Of..... wàs het een rots? Maar dat kon toch niet? Zou men afgedreven zijn? Maar in zó korte tijd? Onmogelijk! Maar dat..... dat was.....

James slaakte een schelle kreet..... dat was de boeg van een schip, dat daar vlak langs hen zou stevenen straks!!

Sir! Mr. Houston! schreeuwde hij het uit. Een schip..... een schip in de mist, dàar..... dàar.....

Geweldig was de uitwerking van die woorden op de anderen. Met een ruk wendden allen het hoofd en keken in de aangeduide richting. De omtrekken van een schip, dat naderde op enige tientallen meters naar links, maakte zich los uit de nevel. Het was een spookachtig gezicht en een ogenblik waren allen beduusd en als met stomheid geslagen.

Dan klonk een koor van hulpgeroep. De mannen schreeuwden, floten en huilden en deden alles om de aandacht te trekken. Zou het gelukken? Alles, alles hing er van af! O, als dat schip nu eens voorbij voer zonder hen gehoord te hebben! Zonder te vermoeden, dat op slechts luttele meters afstand zich een armzalig hoopje drenkelingen bevond, dat vurig hoopte, opgemerkt te worden!

Het schip was een zeilschip, want men hoorde geen machinegeruis, slechts het klotzen van het water tegen de kiel.

Nogmaals verhieven zij hun stemmen. Het leek hun, alsof hun stemmen te zwak waren, zo zwak dat zij nooit zo ver zouden dragen en doordringen tot de mensen op dat schip. En toen! O heerlijk geluid! hoorden zij het luiden van de bel. Was dit bedoeld als teken,

dat men hen gehoord had? En nu ook, hoorden zij gedempt roepen door de nevel.

Zij riepen terug, enthousiast en hadden zij kunnen springen, zij zouden het gedaan hebben. Miss Morgan brak in snikken uit. Lang had zij zich goed gehouden, nu kwam de reactie. De mannen wisten niet wat zij deden, schudden elkaar de hand en klopten elkaar op de schouder.

Het vaartuig scheen een boot uit te zetten; weldra zagen zij die te voorschijn komen uit de nevel, die, nu zij een voorwerp hadden, waarop zij hun ogen konden laten rusten, minder dik bleek te zijn als zij gedacht hadden. De boot naderde; er zaten Chinezen in, die hun wat toeriepen in hun taal. John Templar, die van het Chinees vrijveel afwist, antwoordde hun en gaf hun aanwijzingen, hoe te manoeuvreren om naderbij te komen, zonder te stoten op de delen van de vlieg-machine, die zich onder water bevonden. Met veel omzichtigheid roeiden de zeelieden op het wrak toe; het was een geluk, dat de zee kalm was en glad gelijk een spiegel.

Weldra was het vaartuigje de cabine genaderd en Miss Morgan was de eerste, die door vele behulpzame handen geleid, in de boot werd geholpen, waar zij neerzeeg op een der banken, waar de Chinezen plaats voor haar ruimden. Toen volgden James en Charles, hetgeen echter niet ging zonder een klein dispuut tussen de mannen, die elk voor zich de beurt aan de ander gunden.

— Kom Charles, stap in, lachte John; wij zijn hier niet in de club, waar wij moeten uitmaken, wie het eerst door de draaieur zal gaan! Geen plichtplegingen alsjeblieft!

Zonder ongevallen wisten allen in het bootje te komen, dat vervolgens afstootte, waarop de vriendelijk lachende Chinezen de riemen grepen en terugvoeren naar hun schip.

Het was Miss Morgan nog niet zo gemakkelijk om toen, langs een slingerend touwladdertje aan boord te klimmen. Zoiets was haar in haar jonge leven nog nooit gebeurd en het was te verontschuldigen, dat het wat onbeholpen ging.

Gered! gered! John Templar en Charles Houston vielen elkaar in de armen en blikten dankbaar omhoog, toen zij zich eindelijk op het dek van het reddende schip bevonden. Vlak daarop greep Charles Miss Morgan's handen en drukte die zo stevig, alsof hij ze nooit meer wilde loslaten, waarbij de jonge mensen elkaar diep in de ogen zagen, te midden van de nog altijd glimlachende en goedkeurend knikkende Chinese bemanning.

James nam zijn blikje shag uit de zak en rolde zich een verse sigaret.....

Het bleek een Chinees kustvaartuig te zijn, waarop de vrienden waren terechtgekomen. Een van die schepen, die geregeld van Noord naar Zuid en omgekeerd varen om allerhande goederen van de ene kustplaats naar de andere te brengen. Van het achterdek kwam een dikke, glimlachende Chinees aanschuiven, die men gemakkelijk als de kapitein kon herkennen. Deze man, die veel mensenkennis scheen te bezitten, had al ras bemerkt, dat hij met weinig alledaagse mensen te doen had; dat zij met een eigen vliegtuig reisden wees daar op. Hij was een en al vriendelijkheid, nodigde de schipbreukelingen uit, hem te volgen naar zijn hut en bood hen daar warme wijn en wat versterkend voedsel aan.

De grote avonturier, die zoals men weet, wel op de hoogte was van de Chinese taal, gaf er de voorkeur aan, Engels te spreken met het oog op zijn kameraden, toen hij gemerkt had, dat de kapitein, zij het dan ook gebroken en met zonderlinge zinswendingen, wat Engels sprak; het zogenaamde „pidgin” Engels. Nadat hij de zeevaarder bedankt had voor zijn hulp, en allen zich verkwikt hadden aan de kruidige wijn, ontspon zich een vrij levendig gesprek.

— U Engelsman? Allemaal Engelsman? vroeg de dikke Chinees, terwijl hij zijn gasten één voor één aanstaarde en daarbij zijn onafscheidelijke glimlach bewaarde.

Wij zijn Engelsen en waren op weg naar Korea, om vandaar over te steken naar Yokohama. Gisteren werd boven de zee ons vliegtuig onklaar tengevolge van de uitwerking ener typhoon, waarin wij gelukkig niet beland zijn en die wij nog op het nippertje konden ontgaan.

— 'n Geluk, uw machine blijven drijven en zee kalm!

— Onze machine is erop berekend, op het water te dalen en ervan op te stijgen, zowel als van het land. Het heeft daartoe een wielensstel, maar bovendien een paar zogenaamde drijvers, die het toestel in staat hebben gesteld, op zee te blijven dobberen.

— Maar als zee niet glad geweest was?

— Dan ben ik er niet zo zeker van, of het er niet slecht voor ons had uitgezien.

De Chinees knikte.

— Vlieg-machine goed..... boot beter! Voor zéé!

John Templar wist niet beter te doen, dan dit te beamen. De Chinees keek nu goedkeurend naar James.

— Hij flinke man, meesmuilde hij; sterk nietwaar, heel sterk! Jullie van gouvernement? Ambtenaren van politie? voegde hij erbij, terwijl zijn oogjes zich wat wantrouwend toeknepen.

John Templar stelde hem op dit punt gerust. Hij wist wel, dat schijn dikwijls bedriegt en dat deze kustvaarders, onder het mom van eerzame schippers, vaak heel andere andere belangen najagen, die niet direct het daglicht mogen aanschouwen.

— Dit is onze piloot, zei hij, niet wensend de Chinees meer in te lichten dan nodig was.

— En deze jonge man met liefvallige vrouw?

— Hij is mijn beste vriend.

Eensklaps schoot het de grote avonturier te binnen, dat hij de Chinees nog geen bevel had horen geven, de reis voort te zetten. Niets wees erop, dat het schip weder in beweging was gekomen.

— Waarop wachten wij, en waar denkt U ons aan land te zetten? vroeg hij de kapitein, die nog steeds de een na de ander aanstaarde en daarbij onophoudelijk met het hoofd knikte.

— Wij wachten. Wat moet gebeuren met vliegmaschine?

In de blijdschap, gered te zijn, hadden zij daarover nog niet gedacht.

— Zoudt U het toestel op sleeptouw kunnen nemen? Zijn wij ver van de kust? Ik zou denken van niet.

— Slepen? Wij zullen verplicht zijn dan zeer langzaam te varen. Dit schip heeft vruchten in, moeten op tijd worden afgeleverd, anders Chinees veel schade. Kan niet reis onderbreken en naar kust varen.

John Templar begreep, dat de kapitein geld uit het geval wilde slaan. James stond op; Charles en het meisje hadden niet geluisterd. Zij hadden het te druk met elkaar.

— Zal ik eens gaan kijken aan dek, Sir, wat zij uitvoeren met de machine?

— Neen, James, blijf. De lieden boven wachten op bevelen van hun kapitein.

— Ja, ja, zij wachten..... Wachten kost geld, veel geld. Ik arme Chinees, veel varen om klein geld te verdienen. Ik niet op tijd . . . zal niet krijgen al mijn geld.

De grote avonturier bracht zijn portefeuille te voorschijn en haalde er een pakje bankpapier uit. De Chinees keek er naar met gewild-onverschillige blik; doch hij kon een schittering in zijn spleetogjes niet verbergen.

— Hier zijn honderd pond, om de machine op sleeptouw te nemen, zei John Templar.

— Heel goed..... tweehonderd pond, antwoordde de Chinees lakoniek.

— Ik zei: hier zijn honderd pond voor U.

— Ik zei: heel goed..... tweehonderd pond, herhaalde de Chinees, terwijl hij kalm de schouders ophaalde. Maar als zee onstuiwig, ik tros kappen en U geld en machine kwijt, bedenk wel, voegde hij erbij.

John keek James aan en zijn beide andere metgezellen, die nu ook belangstellend waren geworden. Hij kon niet nalaten tegen hen te glimlachen om de logica van de Chinees, die deed, alsof hem tweehonderd pond waren geboden.

— Rijk Engelsman zal niet willen schade doen aan arme Chinees!

John bedacht, dat de man nooit zoveel schade zou kunnen hebben door te laat te komen, als hij ooit schade mocht lijden. Tenzij..... hij een andere vracht had..... een vracht, die met ongeduld werd verwacht door sommige lieden, die in het onrustige China van heden in troebel water willen vissen. Doch hij bedacht ook, dat allen hun leven aan hem te danken hadden en bracht de verlangde som te voorschijn.

De Chinees liet het krakende bankpapier liefkozend door zijn handen gaan en borg het daarna weg in een vreemdsoortig kistje, dat hij uit een wandkastje haalde en dat op onbegrijpelijke wijze scheen te kunnen worden geopend en gesloten, zonder slot of sleutel.

Vervolgens ging hij met John Templar en James naar het dek, waar bevelen werden gegeven een tros te bevestigen aan vliegtuig en schip en het eerste op sleeptouw te nemen. Het bootje, dat langzij had gelegen, met de onverstoorbare Chinezen erin, voer weer naar de machine en de verbinding was spoedig tot stand gebracht. De avond begon te vallen en langzaam vervolgde het vaartuig met zijn zonderlinge sleep de reis.

**
*

Het schip koerste Noordwaarts. De geredden hadden de nacht goed doorgebracht en zaten nu op het dek van de zon te genieten. James stond op de achterplecht van het schip en hield een oog op het vliegtuig, dat tot dusver zonder bezwaren meegesleept was geworden.

John en Charles zaten plat op het dek en leunden met hun rug tegen een opstaande wand. Miss Morgan was in haar „hut”, eigenlijk de hut van de kapitein, die deze bereidwillig aan haar had afgestaan, gebleven, om de kleren, die zij aanhad na te zien en haar toilet wat te verzorgen, iets

waarvan in de voorgaande dagen natuurlijk geen sprake had kunnen zijn.

— Wel Charles, had John Templar zich tot zijn jonge secretaris en vriend gewend, hoe bevalt je dit reisje?

— Wat mij betreft, John, uitmuntend, na die spannende dagen. Wij zijn heel wat gewend en hebben veel meegemaakt, maar toch moet ik je zeggen, dat ik mij vrij hulpeloos gevoelde, toen we daar zo eenzaam rondobberden en..... daarvòòr! Hoog boven in de lucht, die als een heksenketel te keer ging! Dit zeilen is heerlijk, men voelt geen beweging of schokken; we zitten hier in de zon en hebben niets anders te doen dan ons aan een zalig nietsdoen over te geven, en ons wat te laten bruinbranden.

— Voorlopig wel, ja, beaamde zijn vriend.

— Als ik iets te beweren had, vervolgde Charles, dat ik verder niets meer wens en altijd zo door zou willen gaan. Ik vraag me af, waarom wij ons altijd zo inspannen en het gevaar opzoeken?

— Wat je daar zegt, meen je niet, beste Charles! Je weet evengoed als ik, dat dit luie leventje je spoedig zou vervelen en je spoedig weer naar meer beweging zou haken. Hoe dikwijls is het al niet gebeurd, als wij thuis waren ook! Eerst de blijdschap weer in het eigen huis te zijn, weg van beslommingen en gevaren, en na enige dagen..... de langzame onrust en onbestendigheid..... de hang naar het avontuur!

Charles moest zijn vriend gelijk geven.

— Ik moet er zelfs bijvoegen, hernam John, dat jij zelf het dikwijls was, die mij aanspoorde tot groter activiteit, wanneer wij weer eens enige dagen rustend en lezend hadden doorgebracht.

Charles knikte.

— Bovendien, Charles, het mag dan waar zijn, dat wij een ander leven zoeken en leiden dan anderen, het avontuur zoekt ook ons. Er zijn mensen, die nooit wat beleven, al gaan zij van Noord- tot Zuidpool, en er zijn anderen, die op reis van Londen naar Southampton reeds zooveel meemaken als een gewoon mens in zijn gehele leven.

Charles moest lachen om die tirade.

— Je hebt gelijk, John. Wij zijn niet voor een kalm leventje geboren.

— En vergeet niet het doel en de inzet van ons streven! Geeft het jou ook niet alle voldoening te weten, dat je meehelpt, al is het ook maar in nog zo bescheiden mate, het vele onrecht in de wereld te vervangen door rechtvaardigheid en anderen, tot dusver stiefmoederlijk door het geluk bedeed, een

plaatsje te gunnen in de zon en wat blijheid in het leven te verschaffen? Maakt dat ons leven niet waard geleefd te worden, zoals het is?

Charles werd ernstig en greep de hand van zijn grote meester en vriend.

— Vergeef me, John, indien ik dat even uit het oog verloor. Maar ik ben niet minder van hetzelfde gevoelen dan jij, dat weet je. Ik was bepaald in een romantische stemming.

— En ik meen te weten, waaraan die romantische stemming ontspruit, zeide zijn vriend schalks en keek Charles plagend in de ogen.

Charles bloosde.

— Had je je niet je huwelijksreis zo voorgesteld, heerlijk op de baren, overdag in de koesterende zon en 's avonds bij een poëtisch maantje?

— Houd op, John. Ik weet wat je bedoelt. Maar ik zal nooit aan onze vriendschap verzaken, geloof mij. De huwelijks staat is voor mij niet weggelegd; ik zou mij mijn leven zonder jou en James niet kunnen indenken en het een verraad vinden, tegenover jullie gepleegd.

— Met zulk een liefvallig en goed wezen als Ophelia? vorste John verder.

— Ik geef toe, ik voel ontzaggelijk veel voor haar..... Soms denk ik haar in stilte te aanbidden.....

— „Waarom in stilte, Charles?

— Och, plaaggeest..... omdat ik haar toch nooit iets zal bekennen of zeggen.

— En waarom niet?

— Om de reden, die ik je zoëven noemde.

Het intieme gesprek tussen de beide vrienden werd verstoord door de komst van de kapitein, die blijkbaar een morgenwandeling over het kleine dek deed en voor het ogenblik niets anders te doea had, omdat zijn scheepje voor de wind zeilde.

— Mijn geëerde gasten..... hebben zij een goede nachtrust gehad op deze nederige en onwaardige schuit? vroeg hij op de bloemrijke en zichzelf vernederende wijze der Chinezen. Zijn vriendelijk bol gelaat straalde een en al welwillendheid uit.

— Dank U, kapitein, antwoordde John Templar. Ja, wij hebben goed geslapen en zijn weer helemaal fit. Dank zij U, voegde hij erbij als compliment.

— Onze vriend hier ook nog veel te jong om afscheid te nemen van goede wereld, ging de kapitein verder, op Charles doelend. Toekomst mooi voor jonge mens en met veel beloften. Niet zo voor arme oude schipper, die heel had werken voor karige bete rijst.

Altijd varen, nooit bij vrouw en lieve kinderen.

Charles dacht bij zichzelf, dat de Kapitein ook al toespelingen begon te maken, terwijl de grote avonturier zich afvroeg, of de goede man wel eens vrouw en kinderen bezat. Hij kende zijn volkje!

— Als mij vergund mij te plaatsen naast geëerde gasten in zon, ik mij gelukkig gevoelen. De Chinees zette zich in zijn volle breedheid neer naast de vrienden.

— Ik getracht gesprek te beginnen met uw sterke knecht, maar hij niet erg welsprekend en slechts oog voor machine.

— Ja, zo is hij. Hij is een kerel uit duizenden.

— Ik zou wensen zulk een man bij mij op schip. Andere mannen hierop goed, maar lui..... soms erg lui!

De goede kapitein rekte zich eens uit, gaapte verwaarloosd en nestelde zich nog behagelijker in zijn hoekje.

— En uw bekoorlijke vriendin ook goed? vervolgde hij zijn informatie.

— Zij is nog doende en zal weldra verschijnen, denk ik. Ge weet, hoe vrouwen zijn. Zij besteden meer tijd aan hun uiterlijk, dan wij, mannen.

De Chinees begon weer instemmend te knikken.

— Ja, vrouw moet schoon zijn..... gelijk frisse bloemen. Haar enige zorg. Deze vrouw mooi, heel mooi!

Hij werd peinzend. Charles dacht bij zichzelf, dat hij zo iets niet achter een kapitein, die men meestal een ruwe bonk waant, al is hij dan ook een Chinees, zou zoeken. Toen, plotseling van onderwerp veranderend, vroeg de gele man:

— Wanneer U was drijvend op zee, U geen andere schepen gezien voor hulp te brengen?

— Wij zagen er een, en dachten reeds, dat het hulp kwam bieden, maar het veranderde van koers en verdween.

— Ik waarschijnlijk weet, waarom. Dat schip misschien niet veel goeds in zin. Zag Engelse vlag.....

Dit kwam John en Charles plotseling in de gedachten en tegelijkertijd keken zij beiden in de richting van het vliegtuig, waar de kleine vlag nog lustig wapperde. John Templar begon iets te vermoeden.

— Wel, wat zou dat? vroeg hij.

— Schip waarschijnlijk geweest zeeroverschip. Veel hier, U weet? Hebben niets op met Engelsen. Engelsen hun verbieden zee-

roof en brengen hen op naar Honk Kong, om te straffen, of Shanghai.

— Ja, ik weet dat de Chinese zeerovers nog steeds bestaan en de laatste tijd zelfs een ongemene activiteit aan de dag leggen, antwoordde de gentleman-inbreker. Bent U niet bevreesd een ontmoeting met hen te hebben?

— Altijd kans, zeerovers te ontmoeten. Daarom vlag heel goed. Laat hangen, wilt U?

De Chinees stond op. — Ik wil U iets tonen, kom!

Beide mannen stonden eveneens op en volgden de kapitein naar de reling.

— Kijk! Zie romp van deze schip? Niet hout..... neen! Wel hout, maar ijzeren platen erop..... staal!

— Ah zo! mompelde John Templar. Zie je, Charles, gepantserd! En de platen steken ongeveer twintig centimeter boven dek uit. Belangstellend bezichtigden zij een en ander.

— De zeerovers begeven zich ook dikwijls, vermomd als rustige reizigers aan boord van de passagiersschepen, nietwaar? Om, als het schip in zee is, te voorschijn te komen en het schip te overmeesteren, vroeg Charles.

— Ja, dat gebeurt ook, antwoordde John en zich tot de Chinees wendend vroeg hij:

— Is uw schip bewapend?

De kapitein schudde het hoofd. — Neen, wij niet rijk genoeg voor kanonnen te kopen. Enkel geweren. Maar vroeger, rovers schieten..... hindert niet; huid van schip niet kapot, houdt tegen, en dit schip tijd om te vluchten.

— Waarom vroeger? Schieten zij nu niet meer?

De Chinees knikte heftig: — Schieten wel en méér. O, ja! Hebben nu nieuwste kanonnen en machinegeweren, geroofd of gekocht van opstandelingen en andere troepen. En snelle booten . . . schieten als vis door water.

— Wat de kapitein zegt is waar, Charles. De zeerovers oefenen nog steeds een ware terreur uit en zijn op de modernste manier bewapend. Het zijn niet langer baardige mannen met rode doeken om het hoofd en de hartsvanger opzij. Zij durven meer dan ooit en de meeste eenvoudige kustvaartuigen en vissersboten zijn aan hen schatplichtig.

— Hoe bedoel je, John?

— Zij betalen een zekere afkoopsom, om met rust gelaten te worden en „beschermd” tegen andere, concurrerende roversbenden.

— U weet veel van hier. U lang in China geweest? vroeg de kapitein met een bezorgde blik in zijn ogen.

— Mijn vriend stelt belang in alles en bestudeert dagelijks honderd uiteenlopende zaken. Hij is een „vat vol wijsheid”, antwoordde Charles voor John Templar, op zijn beurt de beeldspraak der Chinezen bezigend.

— Wat zegt U van „vat”. Ik heb nog heerlijke Portugese Porto van Macao..... hemels zoet op tong! U wenst te gebruiken?

Zonder antwoord af te wachten, klapte de kapitein in de handen, waarop een bootsman verscheen, aan wie hij de bestelling opdroeg. Daarna wendde hij zich weder tot John Templar:

— Nu staal op schip niet genoeg meer; kan niet tegen modern geschut. Als nu zee-rovers komen..... weet niet wat te doen.

De drank werd gebracht en met gepaste toewijding genoten, waarna de kapitein opstond, om zijn inspectie voort te zetten, zoals hij zei.

— Maar John, vroeg Charles, toen de man zich verwijderd had, doet het gouvernement daar dan niets tegen? Tegen die zee-roverij?

— De Regeering wordt te veel in beslag genomen door haar oorlogen. Vergeet niet, dat China thans een ongelukkig land is op dat gebied, dat het dreigt te worden verscheurd door benden en legers van verschillende politieke richting. Bovendien zijn er invloedrijke belanghebbenden, wie de grote rijkdommen, die de roverij opbrengt, niet onwelgevallig is en die men..... liever ongemoeid laat.

— En de Engelsens?

— Zitten in Hong Kong en doen wat zij kunnen. Maar hebben zich, met wat buiten hun gebeurt, niet te bemoeien. Als er een Engels schip wordt aangerand, of een schip van andere natie, sporen zij de bandieten wel op, brengen ze naar Hong Kong en hangen er enige. Bovendien deze schijnbaar onschuldige kustvaarders gaan ook niet altijd vrij uit.

— Hoe zo?

— Zij vervoeren heel vaak minder onschuldige waar, dan zij voorgeven. Contrabande, wapens voor de elkaar bestrijdende troepen. Vertrouw die goedgehartige dikzak van een kapitein ook niet te veel.

— Wat bedoel je? Denk je.....

— Ik vroeg gisteravond de kapitein ons te brengen naar Kiau-Tsjau, doch daar had hij geen oren naar. Hij had zijn eigen orders, zei hij. Nu vanmorgen was ik vroeg bij de hand. Jij sliep nog en ik ging een luchtje scheppen. Daarbij heb ik, zonder het te willen, een blik kunnen slaan in een der ruimen. Er stonden nette, langwerpige kisten opge-

stapeld. Eén stapel was omver gegleden en er waren enige kisten gebroken. Twee mannen waren bezig ze weder op de andere stapels te plaatsen, ze waren schijnbaar zeer zwaar..... ik trok me direct terug en kon vanuit een verstolen plekje nog net een klein gedeelte begluren. Uit een der kisten vielen zware voorwerpen kletterend op de vloer.

— Wapens?

— Wapens. Contrabande. Op de kisten zijn fraaie etiketten geplakt, waarop blozen-de vruchten staan afgebeeld

Charles floot tussen de tanden.

— Het zou een goede vangst zijn voor een bende zeerovers, waar je 't zoëven over had, John.

— Trap de duivel niet op zijn staart, Charles!

HOOFDSTUK III.

WAARIN DE RUST EN ZORGELOOSHEID VAN JOHN TEMPLAR EN ZIJN METGEZELLEN VERSTOORD WORDT; EN GEMODERNISEERDE PIRATEN OP HET TONEEL VERSCHIJNEN.

Reeds enige dagen had de reis geduurd en het schip vorderde gestadig. Het weder bleef uitnemend en niets verstoorde tot nog toe de rust en regelmaat aan boord.

Op een morgen werd de grote avonturier gewekt door een luid bonzen op de deur van zijn hut. Het was nog vroeg in de ochtend. Toen hij de deur opende, zag hij een der Chinese zeelieden, die, hevig opgewonden kakelend, met gebaren te kennen gaf, dat hij zich naar boven moest begeven, naar dek. John Templar schoot vlug wat aan en wekte Charles, toen hij een doffe knal als van een kanonschot hoorde. Vlug gingen beide mannen het smalle trapje op.

Op het dek trof hun een beeld van verwarring. Er heerste een onbeschrijfelijk rumoer, allen riepen, spraken en schreeuwden dooreen. Zij zagen een gedaante op zich afkomen, gekleed in een lang nachthemd tot op de hielen. Het was de kapitein en hij had een zeemanspet, die hem veel te groot was en over zijn oren zakte, in de haast op het hoofd gezet. Hij liep op blote voeten en schreeuwde links en rechts bevelen; de man scheen totaal overstuurd. Toen

hij beide vrienden zag, kwam hij op hen toedribbelen, zo vlug als zijn embonpoint hem dat veroorloofde en krijste slechts één woord, maar een woord, dat genoeg zei: — Zeerovers!

Op het horen van dat woord, keek de grote onbekende zijn vriend aan, die totaal onthutst bleek.

— Weet je nog wat ik je zei, Charles, van de duivel en zijn staart?

Op een afstand waren drie vrij kleine boten zichtbaar. Zij geleken op die zogenaamde „snelboten”, in gebruik tijdens de laatste wereldoorlog en daaruit dan ook afkomstig. Deze boten schoten met grote snelheid op de kustvaarder af, een brede streep schuimend en kokend zog achter zich trekkend, en de golven hoog doen opspattend voor de boeg. Op de voorplecht van een der boten stond een machinegeweer, en achter waren vuurmonden zichtbaar, van klein, maar venijnig kaliber. Snelvuurkanonnen! Daar viel niet veel tegen in te brengen! De vaartuigen waren bemand met mannen in witte kiel en gele broek, waarvan sommige strohoeden of platte petten droegen en anderen blootshoofd waren. Er scheen aan boord van die boten geen opwinding te heersen. Een van de mannen, die op de voorplecht, bij het machinegeweer stonden, maakte van zijn handen een roeper en schreeuwde iets tegen de bemanning van het zeilschip.

De kapitein greep John Templar bij de mouw.

— Kom, zei hij, Kom hierheen. Zij mogen U hier niet vinden. De andere ook, hierheen.

James verscheen ook aan dek en de drie mannen werd beduid, zich in het achterste deel in het ruim te gaan verschuilen en de luiken weder te sluiten. Maar voor het zover was, gaf John Templar aan James order, op de deur van Miss Morgan's hut te gaan kloppen, teneinde haar te gaan wekken.

— Is al gewekt. Daar is zij al! zeide de Chinees druk en zenuwachtig, en daar kwam de jonge vrouw reeds aangelopen. Zij was door het ongewone rumoer wakker geworden en had zich haastig gekleed.

— Allen hierin, ja. Vlug! Zeerovers komen. Hierin! herhaalde de kapitein dringend.

Maar dat was de grote avonturier toch niet naar de zin. Hij wilde zich maar niet zo als een jongen laten verstoppen, als er gevaar dreigde.

— Mister kapitein, wendde hij zich tot deze; luister en sta een ogenblik stil. Hij greep de man vast bij een plooi in diens nachthemd.

— Wij zijn mannen, en wij kunnen vechten, als het moet. Geef ons geweren!

De kapitein keek besluiteloos in het rond. De sluwe man wilde het voordeel, dat zijn rijke, onvrijwillige passagiers hem nog konden verschaffen, niet aan anderen gunnen.

— Neen, zei hij dan vastbesloten; en meteen klapte hij in de handen, waarop enige van zijn matrozen, tanige, ruw uitzijende kerels met puntige strohoeden op, kwamen toelopen, geweer in de hand.

— U dàarin gaat. Ik niet wil zij U vinden. U aan meisje denken. Zij veilig daar, U oppassen.

De kapitein gaf een kleine wenk aan zijn mannen, die opdrongen naar de reizigers en met hun geweren dreigden. Dat was te veel voor James, die zich geheel onverwacht, als een kegel, met uitgestrekte armen en gebalde vuisten tussen de mannen liet vallen. De groep tuimelde op de vloer en het werd een verward kluwen van armen en benen.

Tot de strenge stem van John Templar zich deed horen:

— Laat dit, James, hoor je mij?!

Hij trok de reus uit de groep op gevaar af, een paar gevoelige klappen op te lopen. De kapitein stond er handenwringend bij te kijken. De boten kwamen steeds nader.

— Geen gevecht hier! De ogen van de grote avonturier hadden een harde, staalgrijze kleur. Hij wendde zich tot de kapitein:

— Dàarin gaat Miss Morgan niet!

— Goede schuilplaats..... trachtte de aangesprokene in het midden te brengen. John Templar dacht aan wat hij in het ruim had zien staan. Wapens en munitie!

— Ik verzoek U de dame ergens anders onder te brengen en jij, James gaat mee en waakt over haar! besliste hij.

De grote man stond er bedrempeld en teleurgesteld bij. Besloten werd dat Miss Morgan een schuilplaats zou vinden in het vooronder en James vergezelde haar daarheen. De grote avonturier wendde zich tot de kapitein:

— En geef ons nu geweren, om ons te verdedigen.

De kapitein haalde de schouders op en liet ieder een geweer en munitie geven, waarmee zij eveneens naar voren gingen. Een tweede schot weerklonk juist, over het schip heen gericht.

Op bevel van de kapitein lieten allen zich plat op het dek vallen, waar zij door de boven het dek uitstekende rand van de platen werden beschermd. De lopen van de geweren legden zij op de rand. In het wilde weg

begonnen zij te schieten; John Templar trok ook de kapitein neer op de vloer. Deze had namelijk wel het bevel gegeven te gaan liggen, doch was zelf recht op 't heen en weer lopen, zodat hij een goed doelwit opleverde.

De Chinezen op het zeilschip waren geen vechtersbazen, dat bleek al spoedig. Zij schoten maar wat, zonder te mikken of zich rekenschap van enig doel te geven. Een ratelend geluid weerklonk als antwoord, gevolgd door een regen van scherpe, droge tikken op het metaal van de scheepshuid. De zeerovers gebruikten het machinegeweer.

John gaf Charles de raad, om niet onnodig bloed te vergieten. Hij was een vijand van doden, anders dan in uiterste noodzaak, en stelde zich tevreden met de mannen bij het machinegeweer buiten gevecht te stellen, door op de arm van een hunner te richten. Onmiddellijk werd de bediening overgenomen door een ander, die echter op dezelfde wijze onschadelijk werd gemaakt. De boten naderden angstwekkend snel. Van een der boten werd het schip gepraaid en er werd bedreigd, dat men gaten in de romp zou schieten, om het schip ten onder te doen gaan, als niet onmiddellijk met schieten werd opgehouden. Ter verduidelijking werd een kanonschot afgevuurd, dat een gat sloeg boven de waterlijn.

De kapitein, bevreesd, alles te verliezen en veronderstellend, dat toch geen tegenweer mogelijk was, gaf bevel op te houden met schieten. Hij gaf er de voorkeur aan, de zaak in der minne te schikken. De snelboten kwamen langs zij, de vuurmonden dreigend op het schip gericht.

— Zij gaan de zaak regelen. Veel van die kleine Chinese schepen, die overvallen worden, betalen liever een schatting aan de rovers, dan geplunderd en in de grond geboord te worden. Zij verkiezen schip en leven te sparen en de rovers zelf rekenen daar al half en half op. Zij maken zich niet druk en weten, wat voor vlees zij in de kuip hebben.

— Het is ook een opvatting, meende Charles. Maar..... wij zullen moeten afwachten, hoe de zaken zich met ons zullen ontwikkelen. Ik houd mijn geweer nog maar liever bij mel

— Natuurlijk. Deze kwestie tussen de kapitein en de zeerovers gaat ons eigenlijk niets aan. Iets anders is het natuurlijk, als zij zich met ons zelf gaat bemoeien. Daar komen ze.

Enige zwaar bewapende rovers waren aan

boord geklommen, en volgden de kapitein naar de kajuit, waar zij direct begonnen te onderhandelen. Zij hadden niet die vriendelijk glimlachende gezichten, die de Chinezen eigen zijn, maar een grimmige uitdrukking op het gelaat. Zij bevalen de bemanning van het zeilschip, die nog steeds op dek lagen, op te staan en hun geweren af te geven, waaraan deze laconiek voldeden.

De beide vrienden hadden zich, zodra de mannen aan boord kwamen, verdekt opgesteld achter een stapel touwen en zeil op het dek en sloegen niet zonder bezorgdheid het toneel gade. Zij vreesden niet zozeer voor zichzelf, als voor de veiligheid van de onder hun bescherming staande Miss Morgan. Een aantal mannen kwam hun kant uit en wilde gaan proberen de luiken van het vooronder te openen.

Met staalharde klank klonk plotseling van achter de stapel touw en zeil de stem van John Templar, die in het Chinees een waarschuwing riep tot de mannen. Tegelijkertijd traden hij en Charles te voorschijn, het geweer onder de arm gekneld, de loop op de rovers gericht en gereed om te schieten. De zeerovers wendden zich verrast om, toen zij de stem hoorden en een ogenblik keken zij beduusd in de geweerlopen van de beide vrienden.

— Wie zijn jullie? Geef je over! Leg neer dat geweer! klonk de stem van een der Chinezen, die zoveel als een aanvoerder scheen te zijn. Intussen trok hij met grote behendigheid een revolver van groot formaat uit zijn gordel en richtte deze bliksemsnel op de grote avonturier. Doch voor hij de tijd had, af te trekken, klonk een knal, het wapen was hem uit de hand geschoten en viel met luid kletterend geluid een eind verder op de grond. Nog een schot klonk, thans van andere zijde en een tweede wapen vloog in een boog over het dek.

Plotseling begonnen de zeerovers op eigenaardige wijze te dansen, hun benen hoog optrekkend..... maar met benauwde gezichten!

Wat was er gebeurd? Het luik van het vooronder was een weinig opgetild en uit de smalle opening kwam nog een geweerloop te voorschijn. Het was die van de brave James, die fluks ter hulp was gesneld en net op tijd de revolver uit de hand van de bandiet had weggeblazen. De tweede had Charles weggeschoten. Nu hield de reus zich onledig met tussen de benen van de zeerovers door te schieten, die vanuit zijn lage stelling een prachtig doelwit boden. Hij had

blijkbaar een repeteer-geweer en het was komisch te zien, welke capriolen de Chinezen moesten maken, om hun onderdanen te beschermen.

Evenwel, dit kon niet lang duren. Andere rovers en ook de mannen van het schip waren opmerksaam geworden door het schieten en kwamen toesnellen. Spoedig waren beide vrienden omsingeld. Zij schoten nog enige malen met de moed der wanhoop hun geweren af en ook James deed enige rovers in het stof bijten; maar twee der bandieten hadden de stapel zeildoek achter de vrienden beklommen en plotseling voelden zij de stijve loop van een geweer tegen de schouder.

Zij begrepen dat verdere tegenstand nutteloos was, en dat zij, indien zij zich nog verder zouden verzetten, zonder pardon zouden worden neergeschoten. John Templar wist, wanneer hij het spel verloren moest geven, om te hopen op een nieuwe zet in de toekomst, die in zijn voordeel zou zijn. Verscheidene paren ruwe handen grepen hem en Charles beet en ontwapenden hen. Eer zij echter met James zo ver waren, had deze ettelijke zijner aanvallers toch nog enige zo welgemikte opstoppers gegeven, dat deze op klaarlichten dag meenden vuurwerk te zien afsteken.

Doch nu kwam het grootste gevaar. Voor zichzelf gaven de vrienden er niet om, overmand te zijn. Zoiets was hun bij hun vele avonturen meermalen overkomen en toch hadden zij telkens het middel tot ontsnapping gevonden en aan het langste eind getrokken. Zij wisten ook slechts met mensen te doen te hebben. Nu echter lag de zaak anders! Men had Miss Morgan bij zich! Reeds waren de rovers in het vooronder afgedaald. Even later zagen de vrienden Miss Morgan het trapje opkomen, de grimmige Chinezen achter haar.

Charles voelde zich van binnen gloeiend als lava worden, bij de gedachte, dat het geliefde wezen iets zou kunnen overkomen. Ondanks dat zijn handen gebonden waren en hij overigens geheel in de macht van de aanvallers was, beefde hij bij de gedachte, dat de schurken het meisje leed zouden doen, en hij was er zeker van, dat wanneer zo iets zou gebeuren, hij reuzekrachten in zich zou voelen opwellen om alles te weerstaan en het tegen allen op te nemen om haar te bevrijden, koste wat kost.

Intussen had de aanvoerder der zeerovers zijn onderhandelingen met de kapitein blijkbaar beëindigd, want hij kwam naar het

voorschip en vroeg kort, wat er gaande was. Hij gaf zijn mannen bevel, ruimte te maken. Het meisje bemerkend, kwam hij op haar het eerst toe, bekeek haar van top tot teen en bromde goedkeurend. Hij scheen, als men zoiets kan zeggen, van een beschaafder soort te zijn als de andere rovers, wier aanvoerder hij dan ook was. Hij was meer „heer” en was lang en mager. Hij had een dunne, vlassige sik; en terwijl hij keek, streek hij voortdurend met zijn vingers daar doorheen. Charles kreunde, doch John gaf hem een blik van verstandhouding. Met geweld viel hier thans niets te bereiken, het zou de zaak maar vergeren. Alleen diplomatie kon van nut zijn.

John Templar riep iets in het Chinees tot de aanvoerder, welke even naar hem keek en toen, zonder iets te zeggen, doorging met zijn sik te aaien en zijn blikken weer op het meisje vestigde. Eerst toen hij haar naar zijn zin genoeg beschouwd meende te hebben, liep hij met langzame tred op de andere gevangenen toe.

Waren de rovers voor het merendeel slordig gekleed in vuil gele broeken en een hemd in rode of andere kleur, terwijl anderen weer het bovenlijf onbedekt hadden, de chef was meer toonbaar en had bovendien een wijde Chinese mantel aan en een kalotje op. Misschien was hij een rijk man, die een zijner „bedrijven”, de zeeroverij, eens persoonlijk kwam inspecteren en zelf op een reis was meegegaan, deels voor avontuur, deels uit zakelijk oogpunt. Hij ging vlak voor de grote avonturier staan en keek hem glimlachend aan.

— English? was de enige vraag, die hij deed.

John knikte, en herhaalde, wat hij zoëven had geroepen. De Chinees zei niets en scheen na te denken. Toen gaf hij enige zijner mannen een kort bevel; deze liepen op John Templar toe en grepen met een vlugge beweging in zijn zakken. Zij haalden zijn portefeuille uit de binnenzak en overhandigden deze aan hun hoofdman.

— Aha! Sir..... „Sir” Neville! las deze, nadat hij snel de inhoud had geïnspecteerd, er vlug het geld had uitgegrist en thans een papier bekeek, dat toegevouwen in de portefeuille aanwezig was.

— Sir Neville, herhaalde hij en voegde erbij: Engelsman is groot man in zijn land en zonder twijfel rijk!

Vervolgens stelde hij nog enige vragen, knikte daarna goedkeurend en streek zich weer langs de sik. De grote avonturier, de Chinese bereidwilligheid tot „schikkingen” kennende, had het beste gekozen, wat onder

de gegeven omstandigheden kon gedaan worden. Wetende, dat alles om het geld draait, had hij de aanvoerder voorgesteld zich en zijn vrienden los te kopen.

De mannen wilden ook het meisje binden, doch de chef beval hen, dit na te laten. Hij toonde zich zelfs zeer hoffelijk en stuurde zijn mannen weg om verder het schip te doorzoeken.

Het was, zoals John had vermoed en bijna zeker geweten, het schip vervoerde wapens voor een of andere bende opstandelingen. De wapens waren spoedig ontdekt en de kapitein stond bij alles toe te kijken met een onbewogen gezicht, alsof het hem niet aanging. Hij was blijkbaar blij, er zo af te komen. De aanvoerder gaf bevel, dat enige der mannen aan boord van het schip zouden blijven om het commando te voeren. Het zeilschip zelf zou moeten omkeren en zuidwaarts koersen, tot op de hoogte van de toegangsweg naar de verblijfplaats der zeerovers, welke verblijfplaatsen zich voor een groot deel bevonden op de bijna ontoegankelijke, dicht begroeide eilandjes, gelegen aan zijstromen en krekken der Yang-Tse rivier. De vliegmaschine, die nog steeds als sleep met het schip verbonden was, maakte de grootste belangstelling gaande der zeerovers. Wellicht droomden zij, dat zij zich nog eens konden moderniseren in luchtpiraten!

Twee der snelboten van de rovers zouden het zeilschip vergezellen, terwijl de grote avonturier en zijn vrienden als gevangenen, doch zeer hoffelijk uitgenodigd door de hoofdmans, werden ingescheept aan boord van de derde, die vooruit zou gaan, dan ook weldra vertrok en met grote vaart koers zette naar het Zuiden.

HOOFDSTUK IV.

WAARIN ONZE VRIENDEN BELANDEN IN HET ZEE- ROVERSNEST EN JOHN TEMPLAR IN DE NACHT EEN ONTSTELLEND ONTDEKKING DOET.

De zeeroverij is een in China nog steeds uitgeoefend en winstgevend „bedrijf”. Velen dier rovers oefenen hun „handwerk” uit van vader op zoon, en menen zich te mogen beroepen op een zeker, eeuwenoud recht. Er zijn grotere benden, die voorzien zijn van de

nieuwste wapens en van zogenaamde snelboten, die zij kopen of..... roven van de strijdende benden, welke China hopeloos verscheuren. Het land met zijn eeuwenoude beschaving, zijn groot grondgebied, maar ook zijn enorm grote bevolking schijnt een ontwikkelingsproces door te maken naar moderner staatsinrichting; een proces echter, dat reeds jaren gaande, het rijk in voortdurende staat van oorlog en verwarring houdt.

De zeeroverij is door alle eeuwen heen een plaag geweest van de Chinese kusten; en thans, minder dan ooit, is de Regering in staat, deze met succes te bestrijden. Vaak ook bestrijden de verschillende benden elkander en sommige werpen zich dan op als beschermer der vissersvloeten en kustvaartuigen, om hen te vrijwaren voor molestaties van de zijde der concurrerende benden. Zij heffen op deze wijze een vaste, doch drukende belasting van deze zeevaarders, die echter, hoewel niet zeer ingenomen met deze maatregelen, deze oplossing verkiezen boven het gevaar, dat hun altijd boven het hoofd hangt. Soms zijn deze „beschermers” gesanctionneerd door de autoriteiten en ontvangen hun aanvoeders de titel van „Inspecteur” of „Beschermers der vissersvloot”. Dat deze „Inspecteurs” er echter geen been in zien, een schip, dat niet aan hun verlangen wil voldoen, of zelfs vreemde schepen, die in deze wateren vertoeven, van alles te beroven, het schip te confisqueren, te verbranden of te doen zinken, is geen zeldzaamheid. De bemanning kan dan trachten zich in boten het vege lijf te redden, doch niet zelden zijn vele mensenlevens te betreuren.

Gemakkelijk zijn de piraten ook niet te benaderen in hun schuilplaatsen. Zij oefenen daar de heerschappij uit en leven bijna als in een niemandsland.

Soms, als een Engels schip het slachtoffer is geworden, zenden de Engelsen, die in Hong Kong zijn gelegerd, een expeditie uit om de rovers te straffen; waarbij het gebeurt, dat een of meer dorpen of nederzettingen der onverlaten, echte „zeeroversnesten” met de grond gelijk worden gemaakt, en de rovers meegevoerd. Doch met de onderlinge Chinese zeeroof kan Engeland zich niet altijd bemoeien, als zijnde dit een intieme aangelegenheid der Chinezen.

Toen, na een eentonige reis op zee, John Templar en de zijnen voet aan wal zetten, na een gedwongen verblijf in de niet zeer grote en ongeriefelijke boot, die eindelijk, langs vele kronkelende stromen en krekken,

waaraan een ontelbaar aantal, met riet en veel hout begroeide eilandjes lagen, het zeeroversdorp bereikt had; trof hen een eigenaardig schouwspel. Zij hadden niet bepaald verwacht een dorp te vinden, en toch had het eilandplaatsje, waar zij ontscheepten, daar het uiterlijk van, met haar, zij het ook vrij smerige en bouwvallige huisjes en krotten, tuinen met muurtjes er omheen en tussen dat alles de talrijke honden en varkens, die vrij rondliepen, evenals het pluimvee.

Enige vrouwen en kinderen stonden belangstellend toe te zien bij de ontscheping, zeiden iets tegen elkander, waarom zij moesten lachen of riepen onbegrijpelijke scheldwoorden. De begeleidende Chinezen hadden de armen der gevangenen met de hunne verbonden door een touw, terwijl bovendien de polsen van John, Charles en James met een koord waren samengebonden. Er achter liepen andere Chinezen met het geweer in de hand, gereed te schieten bij elke poging tot weerstand of ontvluchting.

De kinderen en vrouwen sloten zich bij de groep aan, die recht aanhield op een, op zekere afstand gelegen vierkant gebouwtje, dat eens wit was geweest. Waarschijnlijk was dit eiland, lange jaren geleden een nederzetting van vissers geweest, doch verlaten of door de zeerovers in bezit genomen en had het gebouwtje tot een of ander tempeltje gediend.

Toen de kleine stoet het bereikt had, bleek, dat het aan drie zijden ingangen had, door een hek afgesloten; welke ingangen onmiddellijk toegang gaven tot een groot kaal vertrek met lemen vloeren en stenen wanden. Staande in dit vertrek kon men dus naar alle zijden vrij op de zogenaamde straat en het strand blikken, terwijl omgekeerd, men van buiten steeds het gezicht had op het intérieur. Het was wel duidelijk, dat het weinig vriendelijke gebouwtje thans als een soort gevangenis werd gebruikt, misschien voor weerspannige bendeleden, maar waarschijnlijk nog voor gijzelaars en andere personen, waarvoor men een losprijs hoopte te krijgen. Want dit laatste behoorde ook tot de meest geliefde methoden van de zeerovers.

De aanvoerder nodigde zijn gevangenen weder op de meest hoffelijke manier uit, dit „nederig” vertrek te willen betreden. Zijn zoete woorden werd echter kracht bijgezet door een paar forse duwen van zijn handlangers, zodat onze vrienden zich spoedig in het vertrek zagen beland. De hekken werden weder gesloten en voor elk werd een schildwacht geplaatst. Daarna trokken de rovers

af, doch niet dan nadat de aanvoerder zijn verontschuldiging had aangeboden voor de „overlast” die men de „gasten” aandeed.

**

Men had de gevangenen bevrijd van de koorden, zodat zij hun ledematen tenminste vrij konden bewegen. Veel vrees voor ontsnapping behoefde er toch niet te bestaan. De vrienden vroegen zich af, wat er verder met hen zou gebeuren. Nauwelijks aan het ene gevaar ontsnapt, waren zij weder in een ander geraakt en het stond te bezien, hoe dit zou aflopen. Er stond een ruwhouten bank in het vertrek en een poosje, nadat zij waren opgesloten, werd een kruik vers water gebracht. Wat er verder met hen zou geschieden, wat men hun te eten zou geven en hoe zij de nacht zouden doorbrengen, konden zij slechts gelaten afwachten.

Tenminste voor het ogenblik. John Templar's brein was reeds werkzaam als altijd, om te trachten een uitweg te vinden uit de benarde positie, waarin zij zich bevonden. Wat zouden de piraten doen? Hoeveel zouden zij eisen en op welke wijze zou de grote avonturier aan het benodigde bedrag, dat ongetwijfeld hoog zou zijn, moeten komen om zich en zijn vrienden los te kopen? Niet, dat hij niet genoeg zou bezitten; maar men bevond zich op een afgelegen plek in het verre China; en het bedrag dat hij bij zich had gehad, na de betaling aan de kapitein, die hen gered had, was hem onttolen geworden bij zijn gevangenneming.

Charles wendde zich tot Ophelia, die al die tijd bleek en zorgelijk was gebleven, doch alles moedig had verdragen. Hij bewonderde haar om haar koelbloedigheid, maar betreurde het diep, dat zij door hun gezelschap in zulk een situatie was geraakt. Hij had bergen willen verzetten om haar te redden en zuchtte hoorbaar. Miss Morgan ontging die zucht niet en zij vroeg met een lieve klank in haar stem:

— Ben je ontmoedigd, Charles, dat je zo zucht?

— Ontmoedigd . . . neen, Ophelia. Ik mag zeggen, dat mijn vrienden en ik, zelden de moed opgegeven, ja, haar zelfs nooit opgegeven hebben. Maar het doet mij leed, dat jij dit moet doormaken.

Miss Morgan lachte, een heldere lach; als zilver, meende Charles.

— Kom, kom, het is erg, dat geef ik toe. Maar ik ben er toch door eigen schuld ingeraakt? Ik heb er zelf toch op aangedrongen, met jullie mee te mogen? Mijn avontuurlijke

geest, die mij niet met rust laat, en het prettig gezelschap van jullie deed mij zulks verzoeken.

— Was het dat alleen, Ophelia, dat je ertoe deed besluiten? waagde Charles te vragen. De jonge vrouw bloosde en neeg het hoofd. Charles voelde zich, ondanks de ellendige toestand, waarin zij zich bevond, een ogenblik gelukkig; welk gevoel slechts even werd verbitterd door het vage besef, in zijn leven vrouwenliefde eigenlijk geen rol mocht spelen, verknocht als hij was aan zijn vrienden, zoals hij bij dat vertrouwelijk gesprek aan boord van het zeilschip, zijn vriend reeds had meegedeeld. Weinig wist hij, dat bij deze zaken ook het hart een woordje meespreekt.

— Daar zitten we nu, als ratten in de val, maakte John een eind aan zijn overpeinzingen.

James stond op.

— Als ik 't zeggen mag, Sir..... ratten komen ook nog wel eens uit hun val!

Hij bromde wat binnensmonds, stak de handen in de zakken en liep met omhooggetrokken schouders door het vertrek, als zinnende op een middel om hier vandaan te komen. Bij een der hekken bleef hij staan en rukte eens aan de ijzeren spijlen, om te zien hoe sterk zij waren. Onmiddellijk kwam een der schildwachten op het hek toe en beval hem op barse toon, het met rust te laten. James betreurde het, dat dat vermaledijde hek tussen hem en die kerel stond! Hij voelde zijn hand jeuken, om een fris pak slaag uit te delen, doch hervatte zijn heen en weer geloop weder.

— Ik hoop toch, Sir, dat wij hier wat te eten krijgen! Ik rammel van de honger!

— Ze zullen ons zeker niet verwennen met lekkere hapjes. Maar te eten geven zullen ze ons wel, dat is hun eigen belang. Ik wou dat die snuiter van een Chinees maar eens hier kwam om te onderhandelen, dan kon er een eind aan die onaangename situatie gemaakt worden. Ik heb er nu meer dan genoeg van.

— Hij zal willen proberen, U, als ik het zo zeggen mag, wat „murw” te maken, om de losprijs zo hoog mogelijk te kunnen stellen.

— Hij heeft geen haast, neen.

— Ik begrijp eigenlijk niet hoe het mogelijk is, dat zoiets als ons nu overkomen is, kan plaats hebben in onze verlichte eeuw! bracht Charles in het midden.

— „Verlichte eeuw”, zei je, Charles? vroeg John spottend. Niet overal even ver-

licht, beste jongen. China is een land van de olielampen, tenminste — voor een groot deel.

— Dat is niet alleen met China het geval, vind ik, mengde Miss Morgan zich nu in het gesprek. Ondanks alles heb ik toch bewondering voor veel dingen in China; er zijn zeer zeker leerstellingen en opvattingen, waaraan wij Westerlingen ons zouden kunnen spiegelen. Natuurlijk sluit ik de categorie Chinezen, waar wij op het ogenblik mede te doen hebben, uit! liet zij er glimlachend op volgen.

— Je hebt gelijk, Ophelia, antwoordde de grote avonturier. Wij zijn nu wel terechtgekomen aan de zelfkant van het grote Chinese rijk en mogen daar niet de gehele natie voor aansprakelijk stellen.

— Ik zou zeggen, Sir, dat met al die verlichting de duisternis in de wereld soms schijnt toe te nemen, inplaats van het tegendeel, merkte James wijsgerig op.

— Juist, James. Jij ziet de dingen klaar in, zei John goedkeurend.

— Maar van duisternis gesproken, John, vervolgde Charles; zouden zij ons hier nu maar zo laten zitten? Straks wordt het nacht en.....

— Het heeft geen zin, iets aan die kerels daarbuiten te vragen, maar het is te proberen, antwoordde zijn vriend.

Hij begaf zich naar een der hekken en riep een schildwacht, wie hij mededeelde, dat hij zonder verwijl de „baas” wenste te spreken en dat men bovendien eten en meer comfort verwachtte. De ruwe man begreep hem niet, of wilde hem niet begrijpen, want zijn enig antwoord was een snauw en een dreigende beweging met zijn geweer.

— Dat heeft niet veel weg van de traditionele Chinese vriendelijkheid, zei John Templar lakoniek, terwijl hij weder op het enige meubelstuk, dat in het vertrek aanwezig was, de bank, ging zitten.

De vrienden zaten nu stil en luisterden naar de verschillende geluiden, die van de nederzetting tot hen doordrong: het blaffen van een hond, het ratelen van een kar en af en toe een schelle stem, die iets riep. Kippen scharrelden rond om het gebouwtje, soms vloog er een op de spijlen van het hek.

Na een uur ongeveer, toen het reeds begon te schemeren, zagen zij enige personen op hun gevangenis toekomen. Een ervan bleek een vrouwspersoon te zijn, en zij werd gevolgd door twee mannen, die ieder iets torsten. Toen zij naderbij waren gekomen, haalde een der schildwachten een sleutel te voorschijn, stak die in het slot van een der

hekken en opende het. Het gaf een knarsend geluid. De vrouw en de mannen traden binnen.

De mannen wierpen twee strozakken op de grond met een paar dekens en verdwenen toen weer, nadat de schildwacht het hek weder voor hen geopend had, want veiligheidshalve was dit onmiddellijk na hun binnenkomst weder dichtgesloten. De vrouw droeg een lamp in de hand en een kom van aardewerk met een hengsel van touw. De lamp zette zij op de grond en stak die aan. Zij verspreidde spoedig een oranje-achtig licht, dat de hoeken van het verblijf echter in een schemerachtig duister liet. Bij het licht was te zien, dat zij nog jong was en een regelmatig, knap gezicht had. De vrienden zeiden niets en lieten haar stil begaan. Toen zij zich oprichtte, bleef zij even stil staan met de kom in haar hand en keek de gevangenen een voor een even aan. Haar blik dwaalde terug naar John Templar en bleef langere tijd op hem rusten. Toen keek zij naar Miss Morgan, die toevallig naast hem stond en er kwam een misnoegde trek op haar gelaat. Zij gaf de kom aan de avonturier. Het vaatwerk was niet bijster schoon en bevatte, naar hij zag, rijst, vermengd met bruine stukken van iets, dat hij meende, gedroogde vis te zijn. In ieder geval: voedsel!

John had de kom stilzwijgend van haar aangenomen en keek haar nu op zijn beurt oplettend aan. De donkere ogen van de Chinese schenen even te schitteren, toen sloeg zij haar oogleden neer. Maar slechts voor een ogenblik. Vervolgens zeide zij op norse toon en in gebroken Engels:

— Vrouw moet weg.

— Waarom?

— Vrouw kan niet hier zijn. Hier zijn mannen.

John Templar legde haar uit, dat Miss Morgan weliswaar in gezelschap van drie mannen hier was, doch dat zij een goede vriendin was en men hier zeker niet alleen vertoefde, maar in een open vertrek met schildwachten er omheen. In geen geval zouden hij en zijn vrienden zich laten scheiden van hun metgezellin. Overigens verzocht hij, met aandrang, de hoofdman te spreken.

De jonge Chinese stampte even ongeduldig met haar kleine voetje op de grond. Toen keerde zij zich om, zonder verder nog een woord te spreken en liep op het hek toe dat terstond door de schildwacht geopend werd en weer achter haar gesloten.

John Templar schreef het toe aan het kies-

heidsgevoel, de Chinese vrouwen eigen, dat haar de woorden had doen uiten en, ofschoon hij haar verzoek in zeker opzicht kon billijken, wilde hij zich toch in geen geval laten scheiden van Miss Morgan, om die alleen en onbeschermd te laten in handen van de vijand.

Besloten werd, dat een der strozakken voor hun metgezellin zou worden bestemd, en gelegd in een ververwijderde hoek van het vertrek; terwijl de andere, eigenlijk slechts voldoende voor één persoon, zou moeten dienen voor de anderen. James stond er op, zijn leden uit te strekken op de harde bank en was niet te bewegen, van gedachte te veranderen. Het stond trouwens te bezien, of er veel van slapen zou komen, die nacht.

Daar zij honger hadden, smaakte de rijst hun wel. Alleen voor James was de portie tamelijk klein, ofschoon de anderen toch een groot deel van de hunne hadden afgestaan.

De nacht ging stil voorbij..... Af en toe sliepen de vrienden, doch meestentijds waren zij wakker en hadden elk hun eigen gedachten. De grote avonturier maakte plannen voor de nabije toekomst, hoe benard het heden ook scheen. Charles dacht ook aan de toekomst, maar op een andere wijze, tot zijn gedachten teruggingen naar het verleden. Vele van de avonturen, die hij met zijn onafscheidelijke vrienden beleefd had, trokken aan zijn geest voorbij. Hoe vaak hadden zij niet in levensgevaar verkeerd! En steeds was de een voor de ander opgekomen, met voorbijzien van eigen belang. Hij dacht aan de reis naar Tibet, waarheen zij op weg hadden moeten zijn en wat zij hadden te verwachten in het geheimzinnige land der lama-priesters. En nu waren zij in een ander avontuur verstrikt! Hij wist, dat het hier om een losprijs ging, een geldkwestie; maar wie kon staat maken op deze bandieten, als iets hun niet naar de zin was of de zaak te lang duurde? Hij realiseerde zich ook, dat de rovers, bij het minste gevaar van ontdekking hunner snooddaden, niet zouden aarzelen, hun het leven te benemen.

James, op zijn beurt, dacht aan de vlieg-machine en wat daarvan zou worden. Terwijl zij zo lagen te peinzen, elk in zijn eigen gedachten verdiept, verscheurde eensklaps een jammerlijke kreet de nachtelijke stilte. Allen veerden op en luisterden.

Weer klonk zulk een kreet, een gil, geuit door een menselijk wezen, doch met weinig menselijks er meer in..... overgaand in een gebrul, afschuwelijk om aan te horen.

Een huivering ging door de leden der on-

vrijwillige toehoorders. John wist, wat het gejammer te beduiden had..... Daar werd een mens gefolterd. Een gevangene? Een ongehoorzaam bendelid? Een verrader wellicht? Nog enige kreten weerklonken, dan stierf het geluid weg. De schildwachten buiten, nu andere, want zij waren afgelost, wisselden enige woorden met elkaar op gedempte toon. Voor Charles was deze nacht aanleiding dat hij het avontuur in zijn „memoires” als „Het eiland der verschrikking” zou betitelen. En hij realiseerde zich verder dat men van deze duivelse lieden weinig genade te verwachten had als het er op aan kwam. Zeker, elk land heeft zijn moordenaars en rovers, zijn ratten en bandieten, doch als het ging om verrijnde wreedheid en onbarmhartigheid, konden zij niet in de schaduw staan blijkbaar van de lieden, in wier handen zij thans gevallen waren en wier menselijk gevoel geheel moest zijn afgestompt in de voortdurende afzondering van de wereld.

Geslapen werd er die nacht niet meer, tenzij door John Templar. Deze man, met zijn stalen zenuwen, liet zich niet intimideren door de misdadigheid der wereld; het was juist dat, waartegen hij strijd voerde; onversaagdheid en koelbloedigheid waren daarvoor nodig. Hij sliep lange pozen de slaap der rechtvaardigen; doch zijn bleek en grimmig gelaat verried de onverzettelijkheid en standvastigheid, die hem zelfs in de slaap daarvan waren af te lezen.

Zo brak de dag aan. Een vale schemering drong in het vertrek. De schildwachten stonden steeds op hun post. Hun donkere gestalten waren vaag te onderscheiden. Een stond er vlak tegen een der hekken geleund en rookte een sigaret. De vrienden hadden de laatste dagen ook veel gerookt en van hun voorraad was niets meer over. De prikkelende geur drong de cel binnen.

James haalde zijn tabaksdoos voor de dag.

— Ik heb er juist nog genoeg in voor vier sigaretten..... en niet te dikke. Als ik U van dienst kan zijn, Sir? En miss Ophelia?

James waagde het erop, met de kans een snauw te krijgen, vuur te vragen aan de schildwacht. John had wel een sigarenaansteker bij zich, doch wilde niet laten merken, dat zij over vuur, al was het ook nog zo gering, beschikten. Wellicht kon het hun te pas komen!

Tot zijn verwondering voldeed de schildwacht, hoewel brommend, aan James' verzoek. Door de tralies heen stak hij zijn sigaret vooruit. De reus bedacht, dat het hem

thans weinig moeite zou kosten, zijn arm om de hals van de bandiet heen te slaan, en een ogenblik kwam de verleiding bij hem op. Maar hij bedacht, dat dit hen niet veel zou helpen. Er waren er nog twee, en het zou hen allen in groot gevaar brengen.

Zo begon de nieuwe dag. Wat zou hij brengen? De eerste uren verliepen, zonder dat er iets gebeurde. Toen kwam de jonge vrouw weer van de vorige dag, thans alleen, met wat brood en vruchten.

Weer keek zij de grote avonturier op bijzondere manier aan en verdween zwijgend, na een misnoegde blik op Miss Morgan te hebben geworpen. Charles en James schenen voor haar slechts lucht.

In de loop van de ochtend verwaardigde eindelijk de hoofdman zich hen te bezoeken. Hij trad minzaam binnen, alsof hij enige gasten een comfortabel nachtverblijf had geboden, bleef op enige afstand staan en boog.

De vrienden bleven onbeweeglijk staan. Zij kenden die manieren.

— Hopelijk hebben mijn gasten vergetelheid gevonden in de koesterende armen van de slaap, en is hun dit nederig verblijf niet al te onaangenaam geweest. Het zou Li-Tang leed doen, indien groot man en vrienden uit machtig Engeland, verwijten zouden slingeren in zijn gelaat, begon de Chinees op de bekende, bloemrijke wijze.

John Templar beet zich op de lip, Charles werd rood tot over de oren en James balde de vuisten, als wilde hij zich op de huichelaar werpen. De grote avonturier nam nu het woord:

— Laat ons geen tijd verspillen met onnodige plichtplegingen, zei hij, zich van de Chinese taal bedienen. Wij weten waarom het gaat; laat ons ter zake komen! Hoeveel verlang je?

De Chinees schudde zijn hoofd en grijnsde vriendelijk, terwijl hij met de handen een afwerend gebaar maakte. Hij ging naar de bank en zette zich daar langzaam op neder.

— Li-Tang weet niet wat is in hoofd van geacht Engelsman en wat deze bedoelt.

— Dan zal ik duidelijk zijn. Hoeveel verlangt U, om ons vrij te laten en ons ongehinderd te laten vertrekken?

— Aangezien Sir Neville, — dat is toch de naam van mijn geëerde gast, nietwaar? — er op schijnt te staan Li-Tang een geschenk te geven, zal deze niet onbeleefd zijn en zijn geduld onnodig uittrekken. De Chinees wist de naam van John Templar van het papier uit diens portefeuille.

— Maar Li-Tang vreest, ging de hoofdman verder, dat geachte Sir slechts over geld zal beschikken en niet over wat Chinees vraagt en meer waard is dan al zijn geld.

— Wat bedoelt ge?

Li-Tang keek naar Miss Morgan.

— Miss zeer schone vrouw. Li-Tang bewondert schone vrouw..... zij zijn bloemen des hemels. Li-Tang zou gelukkig sterveling zijn indien hij had zulk een schone vrouw als deze Miss. Li-Tang wil haar maken tot zijn vrouw, om zijn verdere levensjaren te omhullen met de zoete geur der bloemen, en zonneshijn te werpen op zijn pad.....

Charles en James sprongen tegelijkertijd op. Miss Morgan wendde zich verschrikt af. De aderen van de reus op zijn voorhoofd zwollen op tot zij koorden geleken, zijn mokersvuisten waren spierwit door de kracht waarmede hij ze gebald had.

— Beest! siste hij.

— Charles plaatste zich naast Ophelia. Maar de grote avonturier behield zijn kalmte.

— Li-Tang schertst, zei hij diplomatiek; hij kan ongetwijfeld kiezen uit de schoonste vrouwen van zijn dorp, die zich gelukkig zouden prijzen, zulk een rijk man te huwen. Li-Tang zegt dit slechts, om ons te bereidwilliger te vinden, hem een groot bedrag te betalen.

— Hoe wil Sir Neville dat grote bedrag betalen? als Li-Tang zo onbescheiden mag zijn te vragen.

— Ik heb het natuurlijk niet bij mij.

— Ongetwijfeld heeft Sir Neville familie of vrienden in Engeland, die zouden betrouwen hem niet meer te zien terugkeren in hun kring.

— Ik kan een chèque geven. Zeg mij hoeveel en laat ons kort zijn.

— Chèque slechts papier..... geen stom geld. Als arme Chinees kwam met papier men zou hem zeker in gevangenis werpen.

— Ik zie toch geen ander middel.

— Li-Tang schudde het hoofd en stond op van de bank.

— Denk, Engelsman, denk! En zoals men bij U zegt: „find a way”, zei hij langzaam en nadrukkelijk. Met een hoffelijke buiging verliet hij snel het vertrek. Het hek bonsde achter hem dicht. Tijdens zijn aanwezigheid hadden de drie schildwachten elk een standplaats ingenomen voor een hek, met de geweren naar binnen gericht, teneinde hun hoofdman te beschermen.

De gehele verdere dag hoorden of zagen de gevangenen niets van de chef. Zij kregen weder dezelfde kost als de vorige dag en zij

begaven zich ter ruste, hopen, dat hun nachtrust niet door akelige gebeurtenissen als de vorige nacht, zou worden gestoord. Daar allen vermoeid waren, sliepen zij spoedig in.

**

Het zal ongeveer in het midden van de nacht zijn geweest, toen John Templar uit zijn slaap gewekt werd door een zacht ritsend geluid. Hij was het thans geweest, die niet zo goed sliep, zijn geest was werkzaam geweest met plannen te beramen en hij was in een lichte sluimer geraakt. Bovendien had de grote avonturier, door jarenlange ervaring, zich aangewend, zelfs in de slaap „waakzaam” te zijn.

Hij had voor die nacht de ligplaats op de bank gekozen. In het eerst dacht hij aan ratten, die daar werkelijk geen zeldzaamheid zouden geweest zijn, doch toen hij oplettend luisterde, liet hij die veronderstelling varen. Het was stikdonker in het vertrek; de lamp scheen uitgegaan of gedoofd en er was iemand binnen..... een persoon, een mens, dat voelde hij. Hij hield de adem in en hoorde een zacht geluid als van blote voeten die over de vloer schuifelden.

Bij het ter ruste gaan had geen der gevangenen zich van enig kledingstuk ontdaan, zodat John behoedzaam zijn sigaren-aansteker uit een zijner zakken kon halen. Er zorg voor dragend geen gerucht te maken, stak hij vervolgens de hand vooruit en knipte de aansteker open. Onmiddellijk verlichtte het kleine vlammetje de omtrek, wel niet zeer helder, doch genoeg, om wat te kunnen onderscheiden.

En wat hij zag, deed hem voor een ogenblik het bloed in de aderen stollen. Daar stond een gedaante over Miss Morgan's legerstede gebogen en in de hand van de figuur blonk, in het flauwe licht..... een dolk!

Opspringen en op de gedaante toeijlen was het werk van een ogenblik. Het vlammetje van de aansteker doofde daarbij. Vlagger dan de gedachte wierp de grote avonturier zich in het donker op de gestalte en ontwong die, op de tast, met één greep het gevaarlijke wapen. Toen kon hij niet nalaten, een kreet van verrassing te slaken. De gestalte bleek een vrouw te zijn, die stamelend enige woorden zei! Een vaag vermoeden kwam bij hem op en werd tot zijn ontzetting bewaarheid! Hij herkende die stem! Het was die van de jonge vrouw, die reeds enige malen het voedsel gebracht had!

Haar stem scheen verwrongen van haat toen zij siste:

— Laat mij! Ik zal haar doden!

Zij trachtte zich los te wringen, doch John Templar hield haar stevig vast. Toen viel zij slap in zijn armen.....

Dit alles had zich zo vlug en bijna geruisloos afgespeeld, dat de anderen niet uit hun diepe slaap ontwaakten. De schildwachten schenen zich een eind verwijderd te hebben en nog niet te hebben bemerkt, dat het licht uit was. Hij hoorde hen praten en het hoge, kirrende gelach van een vrouw. Waarschijnlijk amuseerden zij zich! Misschien ook was het een handlangster van de vrouw in zijn armen, die de soldaten moest afleiden.

De grote avonturier wist een ogenblik niet wat te doen met de slappe gestalte, doch hij schudde haar eens door elkaar en zij scheen zich spoedig te herstellen.

— Feeks! beet hij haar op gedempten toon toe..... Wat was je van plan?

— Laat mij, herhaalde de vrouw, ik wil haar doden!

— Maar waarom? Wat heeft zij U misdaan?

In kort gesproken, haastige zinnen vertelde de vrouw, wat haar beweegreden was. Af en toe moest zij haar woorden door een gehijp van emotie onderbreken.

— Ik ben vrouw van Li-Tang..... lievelingsvrouw, ik Kleine Lotusbloem. Ik vrouw blijven van Li-Tang..... niet zij! voegde zij er weer met een hartstochtelijk gebaar aan toe. Ik heb geluisterd vanmiddag en alles gehoord. Roep de schildwacht niet, en laat hij niets bemerken..... Li-Tang mag niet weten! Laat mij gaan nu en steek licht weer aan! Laat los nu..... jij goede man, Lotusbloem weet wanneer man moedig en edel. Voor U zij zou willen verlaten Li-Tang, maar.....

John verslaptte zijn greep en zij glipte weg. Hij hoorde het zacht dichtdrukken van een deur vlakbij en herinnerde zich, dat zich in de vierde wand van hun cel een kleine ijzeren deur bevond, waardoor zij waarschijnlijk gekomen en gegaan was. Hij streek zich met de hand over het voorhoofd en bedacht, dat men zulk een vreemde situatie slechts in het Oosten kan beleven, waar de geest van de mens soms raadselachtig is en de hartstochten fel zijn. Hij herstelde zich, doch vond het niet nodig de lamp weer aan te steken; de schildwachten zouden het vroeg of laat wel merken. Werkelijk kwam kort daarop een der mannen aan het hek en vroeg, waarom de lamp niet brandde. John

gaf geen antwoord. Hij hoorde de bewaker vloeken, het knarsende hek opendraaien en weder sluiten. De man streek een lucifer aan en ontstak de lamp weder. Hij snauwde enige woorden tot de gevangenen en wierp het hek met een smak achter zich dicht, toen hij de cel weer verliet.

Charles ontwaakte en vroeg met slaperige stem, wat er aan de hand was.

— Niets bijzonders, beste Charles, was het lakonieke antwoord.

**
*

De volgende dag kwam Li-Tang weder „onderhandelen”. John Templar kon niets anders, dan zijn aanbod van de vorige dag herhalen. Li-Tang verklaarde tienduizend pond te willen hebben in baar geld.

— Hoe zou ik die hier kunnen bezorgen?

— Vrienden of bloedverwanten zullen het U moeten geven. Zullen gaarne doen.

— Maar zij zijn ver weg!

— Zij konden iemand met het geld naar dit land zenden.

— Zou het niet beter zijn, dat deze jonge man, hij wees naar Charles, met een chèque van mij trachtte het geld los te krijgen in Hong Kong?

De Chinees schudde het hoofd.

— Jonge man zou niet terugkomen of..... misschien wel, maar dan met politie. Politie begrijpt niets van Li-Tang's zaken!

Ofschoon de veronderstelling van de Chinees niet ongegrond was, van zijn standpunt gezien, wond de grote avonturier zich op.

— Wij zijn gentlemen en houden ons woord, zelfs tegenover.....

Bijna was hem het woord „bandieten” ontvallen, hetgeen de zaak nog maar vergerd zou heben. Doch een goed verstaander heeft slechts een half woord nodig. De glimlach om de mond van de Chinees verstrakte.

— Een mijner mannen zou naar Macao kunnen gaan en daar een Uwer kennissen ontmoeten, om het geld in ontvangst te nemen, zei hij langzaam.

— En wie geeft ons zekerheid, dat wij vrijgelaten zullen worden, als het geld binnen is? pareerde John Templar.

— Het woord van Li-Tang, dat minstens even goed is als dat van Engelsman. Hier zijn papier en schrijfmateriaal, schrijf nu..... en tracht niet mij te misleiden. Het zou U slecht kunnen vergaan!

— Ik wil bedenktijd hebben. Ik weet niet onmiddellijk, aan wie te schrijven. Bloedver-

wanten heb ik niet in Engeland.

— Bedenk U, maar..... denk er niet te lang over, geëerde gast! Anders heeft Li-Tang nog middelen de zaken te bespoedigen!

Hij boog zich naar John over.

— Een klein bewijs van overtuiging..... laat ons zeggen iets van U zelf... misschien een Uwer oren... iets anders... zou meezonden kunnen worden, teneinde vrienden in land tot spoed aan te zetten en te tonen, dit bittere ernst.

John beet zich op de lippen en ondanks alles verbleekte hij bij de misdadige gewetenloosheid van deze bandiet.

— Ik wil er deze dag over denken. Wat mij betreft is ons onderhoud hiermee voor vandaag afgelopen.

Zo Li-Tang de belediging, die in deze woorden lag, al voelde, liet hij toch niets blijken, doch groette weer hoffelijk, in het bijzonder Miss Morgan, en vertrok.

De grote avonturier was woedend en liep met grote passen door de cel.

— Wij zijn geheel en al in de macht van die schurk. Tot wie zou ik mij moeten wenden. Het zou tot allerlei complicaties leiden, publiciteit in de bladen.....

James wendde zich tot hem:

— Zeg wat er gedaan moet worden, Sir, en ik ben tot Uw beschikking. Vraag mij iets te doen, iets te wagen; eruit te breken op welke wijze ook..... al zou ik daarvoor mijn leven moeten geven. Maar laat mij iets doen!

— Ja, John, sloot Charles zich bij hem aan, verder onderhandelen met die duivel helpt niet. Wij hebben wel vele mogelijkheden tot ontsnapping bedacht, maar laat ons nog meer denken. Er moet toch wat op te vinden zijn!

Miss Morgan trad eveneens naderbij.

— Ik wil mij opofferen voor Uw welzijn, als het nodig is, om Uw vrijheid te kopen! zei de jonge vrouw eenvoudig en moedig.

Doch dit edelmoedig aanbod werd, zoals vanzelf spreekt, door de anderen onmiddellijk met afschuw verworpen.

John Templar bleef in somber gepeins zitten. Hij verweet zichzelf, zijn vrienden in deze positie gebracht te hebben en was diep ontroerd door hun afhankelijkheid. Van wat voorgevallen was, die nacht, had hij hen onkundig gelaten, om hen nog niet meer te verontrusten.

Opeens schoot hem iets door het hoofd. De Chinese vrouw was de afgelopen nacht binnengekomen door de kleine deur in een der wanden van de cel. De gevangenen hadden

die deur reeds direct nadat zij in het vertrek waren opgesloten geworden, opgemerkt en zich ervan overtuigd of zij open was of gesloten. Er was geen beweging in te krijgen geweest.

Langzaam en met weinig hoop in het hart stond John op en liep op de deur toe. Eerst had hij zich er van vergewischt, dat niet toevallig een schildwacht naar binnen keek. Doch deze waren op enige afstand. Hij ging steelsgewijze op de deur toe, steeds op zijn hoede. Dit ogenblik kon beslissen over alles, over hun vrijheid..... over hun leven en dood. Hij aarzelde, de knop aan te raken. Toen vermande hij zich. Langzaam, zeer langzaam en geruisloos draaide hij de knop om.....

De stap van een der bewakers kwam naderbij en haastig liet hij de knop los.

Toen de man weder ver genoeg verwijderd was, moest hij het weer proberen, weer dezelfde spanning doormaken. Hij draaide de knop weer om en duwde zachtjes tegen de kleine deur.....

Zij gaf mee!! Zij was open!!

Was het toeval, was het nalatigheid van de vrouw of..... had deze de deur met opzet opengelaten om hem en zijn metgezellen een kans te geven te ontsnappen? Iets als een warme golf doorstroomde zijn lichaam.

De anderen hadden stil en verbaasd de handelingen van hun vriend en meester gevolgd. Nu zaten zij als versteend, niet begrijpend, naar hem en de deur te staren. Geen van hen was in staat zich te verroeren.

De grote avonturier herkreeg spoedig zijn tegenwoordigheid van geest. De wacht mocht hiervan vooral niets merken. Even stil deed hij de deur weder dicht en, na nog eens schichtig naar buiten te hebben gekeken, kwam hij bij zijn vrienden staan. Hijgend stonden zij daar, nog niet in staat, een woord te spreken. Zij durfden geen klank te uiten, maar hun ogen spraken boekdelen.

— Vanavond..... wist John Templar eindelijk met schorre stem uit te brengen. Vanavond zullen wij zien, waarheen die weg leidt.

— In ieder geval naar een andere plaats, John, dan dit vervloekte hol.

Het verdere van de dag waren zij opgewonden, doch hoopvol gestemd, ofschoon zij zich niet te veel wilden voorstellen van de pas gevonden uitgang. Wie kon zeggen waarheen deze leidde?

— Maar John, bedacht Charles, moeten wij beslist wachten tot vanavond? Veronder-

stel, dat de deur in de loop van de dag van binnen weer gesloten wordt?

— Aan die mogelijkheid heb ik ook gedacht, Charles. Maar wij hebben geen andere keus. Wanneer wij, of een van ons nu zou gaan, zouden de schildwachten kunnen ontdekken, dat een van ons ontbrak, zij zouden zich vergewissen wat de oorzaak daarvan was en alles zou verloren zijn. Dat mogen we niet riskeren. We kunnen deze enige kans niet verspelen door te grote haast.

Charles moest daarmee instemmen.

— We moeten maar hopen, dat de deur open blijft en..... ik hem goede gronden om aan te nemen, dat dit zal gebeuren!

— Welke dan?

Maar de grote avonturier zweeg.

Even later sprong hij op, als geëlectriseerd. — Ik heb een idee, luister, sprak hij met gedempte stem. Ik zie toch kans te gaan kijken wat achter die deur is. James, leg die ene strozak van ons in die hoek, dàar.

James voldeed aan de gegeven order.

— Trek nu je jas uit.

Zelf trok hij eveneens zijn jas uit en met de twee jassen over de arm, begaf hij zich naar de strozak in de hoek. De anderen keken met grote belangstelling toe. De avonturier legde de jassen op de strozak en bedekte deze zodanig met de deken, dat het was, alsof er een mens onder lag, die de deken tot over de oren getrokken had.

Niettegenstaande hun benarde omstandigheden moesten de vrienden toch even zacht lachen.

— Luister, wanneer de wacht straks soms naar binnen zou kijken, denkt hij, dat een onzer is gaan rusten; en als hij wat vraagt, zeg je dat ook. Het valt dus niet op, als een van ons zich verwijsert. In die tussentijd ga ik poolhoogte nemen achter die deur.

Het plan vond algemene bijval. Toen hij de kans schoon zag, glipte de avonturier opnieuw naar de deur, duwde die open en verdween er vlug door. De achtergeblevenen wachtten in spanning af. Zij gingen met hun drieën in de nabijheid van het bed staan om dit wat te maskeren.

John Templar bevondt zich in het stikdonker. Hij kon geen hand voor de ogen zien toen hij het deurtje zacht had dichtgeduwd en haalde daarom zijn sigarenaansteker weder te voorschijn, die hem ten tweede male goede diensten kon bewijzen. Even bleef hij doodstil staan en luisterde, met alle zenuwen gespannen. Doch toen hij hoegenaamde niets hoorde, knipte hij de aansteker open en bij het schamele vlammetje zag hij,

dat hij zich in een gang bevond. Het was een gang van ongeveer een meter breed en vrij hoog, en naar hij schatte, ongeveer twaalf meter lang. Het deurtje, waardoor hij gekomen was, bevond zich ongeveer in het midden van een der lange zijden.

Eerst begaf hij zich, sluipend, naar rechts. Daar liep de gang dood. Waar hij keek zag hij slechts blinde muren. Vervolgens begaf de grote avonturier zich naar de andere zijde. Hoog boven zijn hoofd bevond zich een kleine luchtkoker, waar zo goed als geen licht door viel en die veel te klein was om een mens door te laten. De andere kant van de gang bleek ook dood te lopen, maar..... aan zijn rechterhand bevond zich een tweede deur!

HOOFDSTUK V.

WAARIN VERHAALT WORDT, WAT ZICH ACHTER DE DEUR BEVOND EN HET NUT VAN OPIUMSCHUIVEN VOOR JOHN'S PLANNEN VAN PAS KOMT.

Intussen verbeidden de achtergeblevenen met spanning en niet zonder angst, John's terugkeer. Een der wachten was reeds eenmaal voorbij het hek gelopen en terloops naar binnen gekeken, doch sloeg verder geen acht op hen. Hoe zou de inspectietocht aflopen? Zou er een uitgang zijn? Hoe vurig hoopten zij het! Zij waren bereid alle verdere onbekende gevaren en ongemakken te doorstaan, indien zij maar weg konden komen van deze plaats.

— Goede help! liet Charles, die naar buiten had gekeken, eensklaps op gesmoorde toon horen..... daar komt iemand hier op af.

Zij hoorden de wachters enige luid gesproken woorden wisselen met een zeker persoon!

— Zij komen ons eten brengen!

— Nu! Dat wij daaraan niet gedacht hebben!

— Is het de vrouw? Neen, het is een man, nu.

— Wat moeten we doen?

— Kalm blijven. Wij blijven hier staan, James, in de nabijheid van het bed. Miss Morgan, pakt U het aan, als U wilt.

De Chinees met de dagelijkse kom rijst in de hand kwam op het gebouwtje af.

— Als de man ogen in zijn hoofd heeft, zijn we verloren!

De schildwacht opende het hek. Telkens als een der hekken open moest, gingen de beide andere schildwachten, zoals de gevangenen reeds eerder hadden opgemerkt, voor de overblijvende hekken staan, om elke kans, die het even geopende hek zou kunnen bieden, om door middel van een plotselinge overval te kunnen ontsnappen, bij voorbaat te kunnen verijdelen.

Het hart bonsde de vrienden in de keel. Zou de man iets merken? Of..... als hun vriend juist nu eens terugkwam en te voorschijn trad uit het deurtje! Men had verzuimd, een sein af te spreken, dat als teken kon dienen, dat alles veilig was.

De man zette de kom met rijst neder, en haalde de ledige kruik weg, voor welke handeling hij vlak bij het bed moest zijn..... Zij stonden te popelen! Langzaam ging de man met de kruik naar buiten en het hek werd direct achter hem weer gesloten. Drie paar ogen, die van de bewakers keken naar binnen..... Charles gluurde, in bijna ondragelijke spanning naar de kleine deur. Was het verbeelding? Zag hij het daar niet langzaam..... opengaan?

De bewakers volgden nu onbewust de handelingen van hun landgenoot, die bij een pomp in de nabijheid, de kruik opnieuw vulde met vers water. De man zou dus nog eens terugkomen!

Charles en James stonden bijna te trappelen van ongeduld. Miss Morgan zag er moedig uit, doch bleek. Eindelijk kwam de man terugslaffen.....

Nu meende Charles toch zeker het deurtje te zien opengaan. Bijna had hij een kreet geslaakt, doch kon die gelukkig bijtijds inhouden.

De kruik werd neergezet en..... o! welk een verademing! de man keerde zich om en vertrok, zonder iets verdachts te hebben bemerkt! Zij zagen hem verwijderen, de bewakers liepen, druk pratend, een tiental meters met hem mee.

Toen sloop, vlug en lenig als een panter, en even geruisloos, de grote onbekende avonturier door het deurtje, dat hij snel weder achter zich sloot.

— Ziezo, kinderen, daar ben ik weer! was al wat hij zei.

**

— Er is daar achter een gang, die aan beide uiteinden is afgesloten, vertelde de grote avonturier zijn metgezellen, korte tijd

later. Maar er is een tweede deur, die toegang schijnt te geven tot een ander deel van dit gebouw. Zoals ik reeds zei, is dit vroeger waarschijnlijk een kleine tempel geweest. Ik was natuurlijk uiterst nieuwsgierig om te weten, of deze deur open was of gesloten. Doch niet wetende, of er iemand binnen was, was uiterste voorzichtigheid geboden.

Ik draaide dus de knop van de deur met de grootste behoedzaamheid, zo langzaam mogelijk om en dat heeft me heel wat tijd gekost! De deur was niet gesloten en aan de binnenkant hing er een gordijn voor. Ik schoof dit voorzichtig een klein eindje opzij en kon in een klein vertrek gluren, dat echter halfdonker was, zodat ik niet veel kon onderscheiden. Toen ik echter zo keek en aandachtig luisterde, hoorde ik gedempte stemmen; het vertrek was aan de andere zijde eveneens door een gordijn afgesloten, en van achter dit gordijn klonken de stemmen. Er schenen daar meerdere mensen aanwezig te zijn en ik begreep uit hun uitlatingen, dat daar een soort vergaderplaats moest zijn, een speelhol, want ik hoorde geklik-klak van fiches en munten. Er werd fan-tan gespeeld blijkbaar.

Natuurlijk wilde ik mij niet verder wagen, om geen onnodig risico te lopen. Het is te begrijpen, dat het speelhol verbinding heeft met de straat; is men eenmaal daar, dan is de weg naar de buitenwereld en de vrijheid niet ver. Ik besloot terug te gaan om jullie te vertellen welke mijn ervaringen waren. Toen ik terugkwam, keek ik voor de zekerheid eerst door een kier van deze kleine deur of alles veilig was en zag de Chinees lopen. Het is een geluk, dat de man niets gemerkt heeft. Neem de jassen nu maar van dat bed, James, maar kijk goed uit.

— En wanneer gaan we nu een poging wagen? vroeg Charles. Ophelia luisterde vol belangstelling met een blos op haar wangen.

— Deze speelholen hebben gewoonlijk tot ver in de nacht bezoekers; het beste zal zijn, dat wij tegen het tijdstip, dat de ochtend-schemering aanbreekt, wanneer ze zeker wel vertrokken zullen zijn, een poging wagen. Het is dan het stilste uur van de nacht en iedereen is ter ruste. De schildwachten zullen om die tijd ook vermoeid en slaperig zijn. Bovendien hebben wij nog het voordeel van de halve duisternis en op onze verdere vlucht licht.

— Het lijkt mij ook het beste, John. Wij laten alles aan jou over en steunen geheel

op jou. Wat hebben we daarnet een angsten uitgestaan, dat je iets zou overkomen, of dat je misschien onverwachts te voorschijn zou komen!

— Ik ben ook blij, dat je weer terug bent, John, voegde de jonge vrouw eraan toe, en ik hoop vurig, dat we spoedig deze ellendige plaats zullen kunnen verlaten.

De grote avonturier stelde haar gerust. Zijn grootste bekommernis was, dat men de deur in de gang intussen zou kunnen sluiten. Maar hij bedacht, dat dit afgewacht diende te worden; op het ogenblik viel toch niets te ondernemen, zonder het welslagen van hun plan in gevaar te brengen.

Uiterlijk terneergeslagen en moedeloos stonden, lagen en zaten de gevangenen daar, doch met de hoop in hun hart! Zij gingen vroeg slapen, om de tijd spoedig voorbij te krijgen en des te frisser te zijn bij hun gevaarlijke onderneming. Want gevaarlijk zou deze zijn en ze mocht niet mislukken, anders.....

De uren kropen voorbij. Geen van de vrienden kon de slaap vatten; soms lagen zij met open ogen te staren en overwogen het voor en tegen. Het werd al stiller en stiller in de omtrek. Af en toe hadden zij nog de een-tonige stappen der schildwachten gehoord en een gebrom, wanneer zij zich op gedempte toon met elkaar onderhielden. Doch dit alles had nu opgehouden. Zouden zij slapen?

Het was nog donker buiten, maar John wist, dat over niet te lange tijd de schemering zou aanbreken.

Het tijdstip, waarop de grote sprong naar de vrijheid gewaagd zou worden, was eindelijk aangebroken. Men zou echter niet allen tegelijk gaan. John Templar en James zouden eerst de weg verkennen. Zij verdwenen stil door het deurtje, dat nog open bleek. De lamp brandde laag. Men had de dekens weer opgevuld met jassen. Mocht een van de bewakers naar binnen gluren, dan zou hij niets verdachts opmerken, tenzij hij binnenkwam, wat zelden gebeurde. De achtergeblevenen deden alsof zij sliepen, doch hun hart bonsde van verwachting.

John ontstak in de gang zijn aansteker weer, die het gelukkig nogal uithield en nog niet leeggebrand was. Hij wenkte James, hem te volgen. Nu kwam een groot ogenblik: zou de tweede deur nog ongesloten zijn?

Op dezelfde wijze als de vorige maal, draaide hij, millimeter voor millimeter de knop om. Als er iemand binnen was, mocht

het vooral niet opvallen. Eindelijk had hij hem zover, dat hij de deur zachtjes naar zich toe kon trekken. Het gordijn hing daar, toegeschoven. Voorzichtig duwde hij het een klein eindje opzij, zodat een kier ontstond, waardoor hij gluurde.

Het vertrekje was nu zacht verlicht door een rose ballon, die aan de zoldering hing. Thans kon de grote avonturier de kamer beter opnemen. Ze was slechts klein, niet groter dan een kabinet, en geheel met tapijten behangen, als om alle geluid te dempen: Links was een rustbed, omhuld door groen zijden gordijnen, waarop met gouddraad Chinese figuren waren geborduurd. Aan de tegenovergestelde zijde stond nog een divan, waarbij een kleine gelakte tafel, waarop verschillende voorwerpen lagen, die de grote avonturier onmiddellijk herkende! In een hoek van het vertrek stond een opgezette kraanvogel, met uitgespreide vleugels en opengesperde bek, zo levensecht, dat het was alsof het dier regelrecht op hem zou aanvliegen. John begreep, waar hij zich bevond; het was een kleine Chinese salon, waar opiumschuivers hun roes uitslapen en waar zij ongestoord van hun dromen kunnen genieten. Het was echter blijkbaar geen opiumkit, daarvoor was de kamer te klein en te weelderig. Het leek een privé-vertrek, ten dienste van één persoon.

John luisterde ingespannen. Alles was stil, ook achter het gordijn aan de andere zijde, dat toegang moest geven tot het speelhol. Blijkbaar was iedereen heengegaan en lag het verlaten.

De meester wenkte James en samen betraden zij, het gordijn opzij schuivend, het salonnetje. Er hing een zoete, weëe lucht, die hij herkende als van opium. Er moest de vorige avond, misschien deze nacht nog, opium zijn geschoven. De voetstappen van de twee mannen werden gedempt door het dikke tapijt dat op de vloer lag. John legde zijn vinger op de lippen en maakte een kier in het dunne zijden gordijn om het rustbed. Hij gluurde door de reet en kon een beweging van schrik niet onderdrukken. Er was iemand in!

Een Chinees lag, rijk aangekleed in zijden gala-costuum, roerloos op de rustbank!

**

*

Charles zowel als Ophelia lagen met grote ogen, die niets zagen, te staren. Zij verwachtten elk ogenblik, het deurtje te zien opengaan en hun twee vrienden te zien

terugkomen. Zij verlangden er vurig naar, dat zij spoedig zouden komen en de uitweg geopend hadden gevonden, zodat men gezamenlijk de grote sprong zou kunnen wagen. Bijna onmerkbaar begon de ochtendschemering. Elke minuut duurde de achtergeblevenen een uur; en zo scheen het alsof de verkenners reeds zeer langen tijd weg waren.

Miss Morgan voelde dan ook reeds twijfel in haar hart opkomen. Het duurde te lang! Er was iets gebeurd! Misschien had men haar vriend en zijn trouwe dienaar betrapt en werden zij nu gefolterd, wie weet? Zij zag, in een hallucinatie, het boosaardige gezicht van Li Tang voor zich, eerst klein, dan groter en groter wordend, en het had een afschuwelijk grijnzende gelaatsuitdrukking. Het hoofd kwam naar haar toe, was nu vlak bij..... de koude, wrede ogen werden karbonkels, gloeiende kolen, waaruit stralen schoten. Zij zag zijn hand uitschieten, de benige, gele hand met de lange, spinachtig gekromde vingers..... de lange scherpe nagels; en die klauw kwam nader en kromde zich meer..... en meer!

De jonge vrouw smoorde een gil in haar deken en het was alsof zij van een duizelingwekkende hoogte naar beneden viel.....

Het deurtje werd geopend en binnen kwam..... Li Tang!

Tegelijkertijd bereikte het geluid van gewerschoten haar oor. Wat zou Li Tang met haar vrienden hebben gedaan en zou hij thans komen om..... haar? Het meisje was een bezwijming nabij, alles duizelde haar. Het was te verschrikkelijk.

Daar naderde de Chinees haar legerstede, zij hield de handen voor de mond om het niet uit te gillen en bracht ze vervolgens voor de ogen om de gevreesde Chinees niet te zien.

Er gebeurde niets..... Waarom vatte hij haar niet aan? Waarom greep hij haar niet beet? Stond hij naar haar te loeren?

Zij keek door haar vingers heen, ondanks haar angst. Eerst zag zij niets; slechts een donkere vlek, waar het gelaat van Li Tang moest zijn; het licht in de cel was zo slecht. Maar langzamerhand begon zij meer te onderscheiden. Lijnen kon zij zien..... trekken..... Maar dat gezicht..... dat gezicht, dat was niet het boosaardig gelaat van Li Tang..... maar o! onuitsprekelijke verlichting!..... het vertoonde de vertrouwde trekken van John Templar, haar grote, dierbare vriend!

Een diepe zucht welde op uit haar borst

en enige ogenblikken lag zij, met gesloten ogen, stil terneder. Toen sloeg zij haar ogen weer op, het deed zo goed te zien, dat hij weer terug was! En nu zag zij ook James. De grote avonturier trok zich terug, vlak bij de legerstede van Miss Morgan in de donkere hoek en wenkte zijn metgezellen naderbij te komen en te luisteren.

Weer klonk een salvo gewerschoten van buiten, gevolgd door een verwijderd geschreeuw en gejoel.

John vertelde, hoe James en hij de Chinees hadden gevonden, die Li Tang bleek te zijn, welke zijn opiumroes uitsliep. De doorgang naar het speelhol was gesloten en gegrendeld en zou slechts met geweld en veel tijdverlies kunnen worden geopend, iets wat de gevangenen zich niet konden veroorloven. Bijna was hun tocht dus vergeefs geweest; maar John had een idee gekregen, de zo goed als bewusteloze Chinees de kleren uitgetrokken en ze zelf aange trokken, daar hij van ongeveer dezelfde lange gestalte was. Zelfs de kalot had hij niet vergeten. De hoofdman had men verder gebonden met een stevig gordijnkoord. Hij had nauwelijks beseft, wat er met hem gebeurde en geen tegenstand geboden.

— En dit is mijn plan, zei John Templar, luister!

Het geweervuur van buiten nam in hevigheid toe, het geratel van machinegeweren mengde zich daartussen, alsmede geschreeuw, gekraak en gejoel. De gevangenen hoorden een der bewakers zeggen, dat hij eens ging kijken, wat daar te doen was. De morgenhemel kleurde zich rood: brand! Een andere bewaker keek er naar, verwijderde zich van het gevangenisgebouwtje. Enige Chinezen kwamen aangehold, riepen wat tegen de bewakers en verdwenen in kleine bosjes, die het pleintje omzoomden. Uit hetgeen zij riepen, maakten de vrienden op, dat een concurrerende zeeroversbende een aanval deed op het eiland, om een of andere rede. Misschien hadden zij gehoord van de blanke gijzelaars en wilden zij die in hun macht hebben, of wellicht hadden de piraten van dit eiland geroofd op terrein van de andere? In ieder geval het tumult groeide aan en dat kon het plan van de grote avonturier slechts tot voordeel strekken. Hij gaf James opdracht plat tegen de muur, naast een der hekken te gaan staan en zich gereed te houden. Toen begaf hij zich naar het hek en stelde zich daar op, met de rug er naar toegekeerd.

Met een groenzijden zakdoek, ook af-

komstig uit Li Tang's garderobe, veegde hij zich het gelaat af, zorgdragend, dit zoveel mogelijk achter de doek te verbergen. Toen, de stem van Li Tang nabootsend, riep hij de bewaker met de sleutel en vroeg hem, wat dat tumult beduidde. Deze man, niet verwonderd zijn hoofdman daar eensklaps in de cel te zien, zonder hem te hebben binnengelaten, omdat er immers nog een tweede toegang was, antwoordde dat hij het zelf niet wist, maar gehoord had, dat de verachtelijke Ko-Pong daar was met zijn mannen en dat er hevig gevochten werd bij de boten.

De gewaande Li Tang beval hem toen, zorg dragend zo kort mogelijk te spreken en nog steeds met de rug naar de bewaker gekeerd, het hek te openen. Zonder argwaan voldeed de man aan het bevel. John Templar schoof door de opening, nog steeds zorg dragend, zich zoveel mogelijk afgewend te houden en met de doek voor het gelaat. Maar hij was nog niet geheel door het half geopende hek, of James, die vlak bij hem, plat tegen de muur gestaan had, onzichtbaar voor de bewaker, drong achter hem aan en vóór de schildwacht tijd had te beseffen wat er gebeurde, zag hij zich door de reus bespringen en door diens krachtige armen omstrengeld. Toen voelde hij een zware hand zich als een ijzeren deksel op zijn mond planten, zodat hij geen kik kon geven. Het geweer werd hem ontrukkt, Charles en Miss Morgan renden door het thans wijd openstaande hek naar buiten.

De waker kreeg een duw, die hem in het midden van de cel deed belanden waar hij „groggy” bleef zitten en het hek werd vlug weder gesloten. De man realiseerde zich nog steeds niet, wat er gebeurd was en meende, dat de hemel ingestort was.

Het schieten ging nog steeds onverminderd voort en scheen naderbij gekomen. Het morgengrauw begon de duisternis te verdringen; de andere bewaker, die zich van de cel verwijderd had en op enige afstand geïnteresseerd naar het schieten stond te luisteren en te kijken, of hij iets ontdekken kon, had niets van de ontvluchting bemerkt, zo snel en geruisloos was deze in haar werk gegaan.

De thans bevrijden renden het gebouwtje langs naar een uitstekende hoek aan de achterkant, waarachter zij wilden verdwijnen om veilig te zijn voor eventuele schoten, die hun nagezonden zouden worden. Voor zij deze hoek bereikt hadden, schéen de in de cel gevangen bewaker tot zijn positieven

te zijn teruggekeerd, want hij begon met opgewonden kreten zijn collega te waarschuwen. Deze wendde zich om en de vluchtelingen ziende, schoot hij op hen.

Doch nu hadden de vrienden de hoek bereikt, sloegen die om en renden, wat zij konden, voorwaarts. De schildwacht zette de achtervolging in, geen tijd verliezende, zijn collega uit diens benarde positie te helpen. De vluchtelingen hadden alweer een volgende hoek bereikt, toen hij de eerste omsloeg. Even aarzelde James. Een kogel uit het geweer, door hem gehanteerd, sloeg in vlak voor de voeten van de achtervolger wat ook de bedoeling was, en bekoelde zijn ijver aanmerkelijk.

De vrienden sprongen over een laag muurtje, dat een tuin omringde en staken die dwars over. Daar het nog vrij donker was, werd de achtervolger het spoor spoedig bijster. Zonder ophouden liepen de ontsnapt verder naar de kant van het water. Toen zij kwamen op wat men de kade zou kunnen noemen, zagen zij, dat geheel rechts van hen, op een afstand, een gevecht aan de gang was. Vuur flitste uit geweerlopen, knallen en geschreeuw weerklonken.

Een vrouw stond aan de deur van haar hut er naar te kijken, half angstig, half nieuwsgierig, glurend van om een hoekje. Toen zij de vluchtelingen ontwaarde, begon zij luid te roepen naar links en rechts en hen achterna te lopen. Hier en daar verscheen iemand aan de deur en de vrouw riep hun wat toe. Zij voegden zich bij haar en renden eveneens de vluchtelingen achterna. Stenen vlogen deze om de oren, het was een geluk, dat het nog niet geheel licht was, zodat ze naast hen neervielen zonder hen te schaden. Wanneer de vluchtelingen de open ruimte zouden hebben overgestoken, die hen scheidde van het riet, dat het water omzoomde, zouden zij betrekkelijk veilig zijn.

Eindelijk bereikten zij dit; zij waren sneller ter been dan hun achtervolgers. Het riet was manshoog en verborg hen geheel. Zij volgden de stroom, op zoek naar een boot en moesten daarbij op sommige plekken door het water waden. Grote haast was geboden, want de vrouwen zouden alarm slaan. Een geluk was het, dat men beziggehouden werd door de aanval op het dorp.

Een ogenblik zonk James tot aan de hals in het water, hij was in een gat gestapt. Met vereende krachten slaagden zij erin, de reus eruit te trekken en voort ging het

weer. Men hoorde de vrouwen nog krijsen, doch alreeds vrij ver achter zich.

Eensklaps, bij een kromming van de stroom, stuitten zij op een primitieve steiger. Er lagen verschillende boten gemeerd: een motorboot — een motor-snelboot, prauwen en zelfs een authentieke duikboot! Men klom aan boord van de motorboot, doch James stelde voor, de snelboot te nemen. Hij had nog liever van de duikboot gebruik gemaakt, maar deze was toch enigszins te log.

— Weet je dan, hoe die te behandelen, James? vroeg de grote avonturier.

— Ik heb mijn ogen goed de kost gegeven, Sir, toen wij onder die zeerovers aan boord van zo'n boot waren en als Mijnheer Charles me helpen wil.....

— Vooruit dan!

Zij stapten over op de snelboot. James ging recht op de machine af, manipuleerde met knoppen en hefbomen, maar..... de machine bleef onwrikbaar en stom.

Het geschreeuw der achtervolgers, die in aantal vermeerderd waren, en waarbij nu ook mannen schenen te zijn, kwam naderbij. Straks zouden ze hier zijn.....

— Zou 't gaan, James? Laat ons anders de motorboot nemen, vroeg John Templar bezorgd.

— 't Moet, Sir, antwoordde de gevraagde laconiek. Met de motorboot hebben ze ons zo ingehaald. Nogmaals probeerde de chauffeur en Charles stond hem bij. Het geschreeuw van de achtervolgers was angstwekkend dichtbij nu.

Plotseling overstemde een zwaar geroffel het rumoer; de machine liep! Geleid door Charles aan het stuur, sprong de boot als het ware vooruit en schoot het water op, waar zij een heftige beweging in de golven verwekte. Het water spatte hoog op en bespatte de inzittenden als met een stortbui. Met grote vaart ging het verder.

Toen de vluchtelingen omkeken, zagen zij dat de troep achtervolgers, die heftig gesticuleerden en kakelden, de motorboot hadden bereikt en dat talrijke Chinezen erin klommen. Er kwamen er echter steeds meer bij, zodat de boot propvol was. Een eindweegs voer de vrij kleine motorboot, toen begon zij langzaam te zinken onder grote hilariteit van de samengedrongen Chinezen, die alle, proestend als jonge honden, in het water terecht kwamen en zo goed en kwaad als het ging, naar de wal trachtten te komen, waar zij zich als natte poedels schudden.

De vrienden lachten hartelijk..... een heerlijke lach, uit volle borst; de vrijheid lokte! De boot vloog als een pijl door het water en bracht hen steeds verder van het oord der verschrikking.

De vluchtelingen hielden aan op het Oosten, waar inmiddels het eerste goud van de zon zichtbaar werd; daar moest de zee liggen. Door tal van kronkelende wateren en stromen, langs ontelbare eilandjes in het riet verscholen, ging het.

Zij koesterden nog één vrees, namelijk dat men langs een ander zeeroversnest zou moeten varen, want dan zou men weder het grootste gevaar lopen. En alsof de vrees dit gevaar had opgeroepen, zagen zij hutten op een eiland en konden zij honden horen blaffen. Daar waren mensen! En mensen betekenden hier: vijanden! De avonturiers gevoelden er niets voor, wederom te riskeren in handen van rovers te vallen. Zou men omkeren? Maar dan zou men weer een andere weg moeten opzoeken, en wie kon zeggen, of die veiliger was? Bovendien was het nog niet zo zeker, dat zij niet gevolgd werden en zij zouden hun voor-sprong zeker verliezen. De mensen in de nederzetting daar vóór hen, moesten nu zeker opmerkzaam zijn geworden door het geluid van de naderende boot.

Er was slechts één middel, dòòrvaren! Aan boord was een kleine kajuit, voorzien van een kogelvrij, stalen luik, die bood een schuilplaats. De stuurman was echter het minst gedekt. John Templar wilde het stuur overnemen, maar Charles wou daar niet van horen. Toch bleef John aan dek, ondanks de smekingen van zijn jonge vriend.

James voerde de snelheid tot het uiterste op. De machine brulde, de voorkant van de boot verhief zich half uit het water; de schroef zweepte de golven in razende snelheid tot kolkend schuim en aan weerszijden spoot een fontein omhoog, flonkerend in de eerste zonnestralen. Deze boten, gebouwd om snel een vijandelijk schip te kunnen benaderen en even vlug weder te kunnen vluchten, kunnen een ontzaggelijke vaart bereiken.

In zeer korte tijd was men tot het dorp genaderd. Men zag mannen aan de wal staan, Chinezen in rode en blauwe kielen, halfnaakte koelies..... en het beeld vloog voorbij als een schim. Kogels floten over het schip en ketsten in het water of sloegen plat tegen de stalen kiel en de pantserplaten aan dek. Het was, alsof men onder een hagelbui van lood door voer. John Templar

zat gehurkt achter de wand; Charles had zich gebukt achter het stalen scherm, voorzien van ondoordringbaar glas, dat de stuurinrichting omringde.

Slechts korte ogenblikken duurde het; toen was de boot de gevaarlijke plek gepasseerd. Men vertraagde de snelheid niet, ofschoon men in onbekend vaarwater voer; maar men rekende erop, dat de boot geen grote diepgang had en moest verder op het toeval vertrouwen. Een eind verder was weer een zijstroompje. Toen zij het voorbij flitsten zagen zij er een motorboot, die in eveneens grote vaart op hen af scheen te komen, alsof hij hun de weg wilde afsnijden. Doch de vluchtelingen passeerden de zijstroom, toen de motorboot nog slechts op 'n vijftigtal meters verwijderd was. Het waren de mannen van Li Tang, die, het kronkelnet van stromen beter kennende, een kortere weg hadden kunnen kiezen.

De snelboot liet de zijstroom alweder een eind achter zich. De opvarenden zagen de motorboot de hoek omzwenken in volle vaart, waarbij zij bijna tegen de tegenovergestelde oever scheen te zullen lopen. Door de grote vaart helde zij bedenkelijk over en kapseisde bijna. Maar de motorboot her vond haar evenwicht en zette de achtervolging voort. Met welk een vaart ze echter liep, zij kon het toch niet opnemen tegen de snelboot, die op hoogste toeren liep. De avonturiers lieten de achtervolgers ver achter zich en waren buiten bereik van hun wapens.

Voort raasde de boot..... Zou er nooit een einde komen aan die bochtige wateren? Een eind verder maakte de stroom een vrij scherpe hoek. Het zou niet verantwoord zijn, die met een dergelijke snelheid te nemen; men zou gevaar lopen op de oever terecht te komen, met alle gevolgen van dien. Waar was de baai, de zee? Ging men wel in de goede richting?

En daar..... voorbij de bocht..... daar rees het spook van dreigend gevaar weer op!

Links en rechts strekten de oevers zich uit, maar ook..... recht vooruit! Men was in een zak geraakt! In een inham, waar geen uitweg mogelijk was. Een groene muur sloot het water aan alle zijden af; een onontwarbaar bos van overhangende takken en lianen!

Er moest zeer snel een besluit worden genomen. Teruggaan was onmogelijk, want daar waren de achtervolgers. John nam zijn besluit. Op vastberaden toon sprak hij:

— Er is maar een oplossing! Wij moeten het wagen! Misschien loopt de rivier door en is dit slechts een obstakel op haar weg! Volle kracht vooruit en dwars er doorheen! Een hevig gekraak volgde, toen de boot op de groene hindernis inrende. Grote takken en ontelbare blaren vlogen in het rond, vogels vlogen krijsend omhoog; riet kraakte en lianen slingerde zich om de boot en trachtte haar tegen te houden. Zou het gelukken?

Maar de kracht van de machine bleek geweldig. De lianen knaptten af, takken versplinterden en het was, zoals John vermoed had: de rivier liep door, hoewel ze hier smal was. Men voer nog door water! Als de boot nu maar niet vastliep!

De tegenstand verminderde, de boot maaide met meer gemak dunner hout weg. Het was, alsof men in een groene poort voer.

En eindelijk, daar was open water! Een recht stuk strekte zich voor de vluchtelingen uit! Het was een plaatselijke vernauwing geweest tussen twee eilanden; maar men had het alleen aan de grote vaart en de kracht van de boot te danken, dat men zich er doorheen had kunnen slaan.

Aan het eind van de rechte baan, die zij nu voor zich hadden, strekte zich de baai uit, schitterend in de morgenzon! Zij kwam de vluchtelingen voor als een heerlijke vredige oase na een reis door de verschrikkingen van de woestijn!

De boot danste op de golven, als was zij zelve verheugd weer in haar eigenlijk element te zijn. Van de vervolgers was geen spoor meer te ontdekken. Het was hun onmogelijk geweest door de groene hindernis heen te breken, al had hun voorganger er ook een pad door gesneden. Daarvoor was de kracht van hun boot te klein geweest. Bovendien al hadden zij het gekund, dan had de veel grotere snelheid van de achtervolgers, verdere vervolging toch nutteloos gemaakt.

Eerst thans kon men herademen, James, die nog druipnat was van zijn onvrijwillig bad ten tijde van hun vlucht langs het riet, kon zich in de machineruimte voorzien van een broek en een hemd die daar hingen, waarschijnlijk de werkkleding van de Chinese machinist. Het was warm in deze kleine cabine en de anderen konden er hun kousen en schoenen drogen. Ook John Templar kon zich verkleeden, zij het dan ook in een kiel en broek vol smeer en olievlek-

ken. Zo maakte men het zich zo behaaglijk mogelijk.

Toen de grote avonturier het stuur overnam van Charles, wankelde de jonge man. Het viel de grote avonturier op, hoe bleek hij was. Charles viel tegen hem aan, de hand op een plek van zijn arm gedrukt. Hij keek ernaar en schrok! De mouw van die arm was nat en rood van bloed, en hij zag bloed sijpelen tussen de vingers. Charles was gewond! Toen zij voorbij het roversnest raasden had een der kogels toch doelgetroffen en hem in de arm geraakt. De dappere jongeman had geen kreet geslaakt, de pijn manmoedig verbeterd en was op zijn post gebleven. Doch nu begaven hem zijn krachten.

John Templar was een en al bezorgdheid voor zijn geliefde kameraad. Hij deelde Ophelia vlug mede, wat er gebeurd was en verzocht haar, hem mede te ondersteunen. De jonge vrouw schrok, toen zij hoorde, dat Charles gewond was; doch John, die voor zover zijn aanwezigheid bij het stuurwiel dat toeliet, met haar de wond bekeek, stelde haar gerust.

De jonge vrouw week niet van Charles' zijde. Veel hulpmiddelen voor verzorging had men niet; het was dus noodzakelijk, spoedig raad te schaffen. Al liet de wond zich niet ernstig aanzien, ze moest behoorlijk verzorgd worden. Daarom meende zij goed te doen, op de linkeroever aan te houden, waaraan, zoals zij wisten, enige vissersplaatsen, tevens kleine badplaatsen, lagen.

In een dier plaatsjes ging men aan wal. Charles' arm werd verzorgd en verbonden, men toefde nog enige tijd om zich te verfrissen en enige zaken te kopen en begaf zich toen weder aan boord. Het spreekt vanzelf, dat de vreemdelingen, in die kleine plaats, veel bekijks hadden, doch men legde hun niets in de weg. De eenvoudige dorpsautoriteiten, ziende, dat men met Engelsen te doen had, vroegen niet veel en lieten hen ongemoeid hun gang gaan.

Zij staken de zeer brede monding der rivier dwars over, in de richting van Shanghai. Het was heerlijk weer; de boot huppelde op de golfjes en voer onverpoosd voort. James had er schik in.

— Zo'n boot is wel wat voor ons, Sir! Misschien kunnen wij haar wel houden. Zij hebben U toch ook bestolen!

— Het zou geen kwade ruil zijn, James, antwoordde John Templar opgewekt.

— Ik ben benieuwd, wat er van onze

vliegmaschine terechtgekomen is, Sir, her-
nam James.

— Ik ook. De rovers zullen er niet veel aan hebben!

Na nog een korte reis bereikten zij Shanghai. China's grootste havenstad met haar meer dan anderhalf millioen inwoners — ook vaak het toneel van troebelen geweest — met haar Franse nederzetting en vroegere internationale wijk; heerlijk gelegen bij de zee. Het krielde er van allerlei vaartuigen, uit alle landen der aarde, die hun koopwaren haalden en brachten.

John stond op de voorplecht en keek naar het levendige schouwspel. Opeens werd zijn aandacht getrokken door iets wits, dat tussen de vele schepen aan de kade gemeerd lag. Hij wreef zich de ogen uit en riep James. Deze kon van verbazing eerst geen woord zeggen, doch bracht dan uit:

— Als ik niet beter wist, Sir, zou ik zeggen dat daar onze vliegmaschine, de „Hurricane” ligt!

— Het is onze machine, daar kun je van opan! Kijk maar naar de eigenaardige vorm van de romp en de afgeronde vleugels! Zou er een tweede zo bestaan?

James sloeg zich van vreugde op de knie. Ook Charles, die niet veel last had van zijn arm, maar toch rustig-aan moest doen, kwam naderbij met Miss Morgan en uitten hun verwondering, de machine hier terug te vinden.

Het aan land gaan dreigde eerst enige moeilijkheden met zich mede te brengen. Doch men telefoneerde naar het Britse Consulaat, dat een ambtenaar zond, die de papieren, welke nog in het bezit der reizigers waren gebleven, onderzocht en het relaas van hun wederwaardigheden aanhoorde.

De ambtenaar was een en al voorkomend en bracht hen vervolgens per auto naar een hotel in de internationale wijk, waar hij hen introduceerde, daar de vluchtelingen van alles ontbloot waren. Hij zorgde er ook voor, dat er wat kleren gekocht en gebracht werden.

Het eerste, dat onze vrienden deden, was een heerlijk bad nemen om het vuil van de laatste, bewogen dagen, van zich af te spoelen. De mannen konden voor het eerst weder het genot van zich te kunnen scheren, smaken. Vooral James was zijn stoppelbaard een gruwel geweest. En toen zij tevens een fris pak hadden aangetrokken en aan een tafeltje in het gezellige restaurant een goed diner verorberden, werden

zij zo langzamerhand weer geheel de oude.

— Eindelijk dan weer in een deel van onze eigen wereld, sprak John Templar. Het is maar goed, dat onze landgenoten, overal in de wereld te vinden zijn, zoals hier. Overal vinden wij zodoende een stukje Engeland, voegde hij erbij, terwijl hij met smaak een fijne cigaret opstak.

Daarna begaven hij, Charles en James zich op weg, om bij een bank enige geldzaken te regelen en vervolgens naar de haven te gaan, om te trachten, iets meer te vernemen over de wonderbaarlijke terugkomst van de vliegmaschine.

Die terugkomst bleek overigens een eenvoudige oorzaak te hebben. Het convoi, te weten het zeilschip met contrabande; met de zeeroversboten, had een Engels politievaartuig van Hong Kong ontmoet. De rovers, voor zover zij in hun eigen boten waren geweest — en dat waren er niet veel — hadden daarop de vlucht genomen; maar het zeilschip, met de zich daarop bevindende piraten, alsmede de vliegmaschine, waren verplicht geworden, koers te zetten naar Shanghai.

Het kostte de grote avonturier weinig moeite zijn eigendomsrechten op de vliegmaschine aan te tonen, omdat de papieren zich daar nog aan boord bevonden, alsmede de vliegersbrevetten met foto's. De teruggave zou echter nog wel enige tijd duren, want hierin moest het gouvernement gekend worden. De havenautoriteiten hadden aan het vliegtuig wel iets bijzonders opgemerkt, doch nog geen tijd gehad, het grondig te onderzoeken. Wat maar goed was, daar het constructiegeheim nu bewaard was gebleven.

Enige dagen later zaten de vrienden op hun gemak op een der balcon van het hotel en keken naar het levendige toneel van het havenbedrijf en de in- en uitgaande schepen. Voorlopig was er niets anders te doen. James was naar de vliegmaschine

gaan kijken, om, zoals hij zeide: „een oogje in het zeil te houden”. Hij was een eenvoudig en trouw dienaar en vriend.

Charles was weer geheel opgeknapt, nog 'n tikje bleek, doch zijn wond heelde vloerspoedig. Hij had zich geen beter verpleegster dan Miss Morgan kunnen wensen.

— En Charles, de rust doet je goed, nietwaar jongen? vroeg John hartelijk.

— Zo is het, John. Wij blijven zeker voorlopig nog hier en zetten dan onze afgebroken reis naar Korea voort?

Zijn vriend keek hem op een eigenaardige manier aan.

— Ik heb voorlopig genoeg van China. Ofschoon ik er op tegen heb, van hier te vertrekken zonder meer en graag die „Zeerovers-baronnen” zoals Li Tang er een is, wat meer van nabij zou..... „bekijken”. Maar dan met de troeven in mijn handen. Er moeten er verscheidene in Macao, de oude Portugese nederzetting in China te vinden zijn. Als we nu vertrekken, is het toch mijn plan hier weer eens terug te keren. Bovendien, Miss Morgan zal misschien lust hebben, hoe eerder hoe liever naar Engeland terug te keren en wij mogen haar niet aan meer gevaren blootstellen. Een vakantie in Frankrijk ware voor haar trouwens niet te versmaden.

Miss Morgan protesteerde.

— Waar jij gaat John, ga ik ook. Je raakt mij zo gauw niet kwijt! zeide zij schertsend.

Charles wierp haar een dankbare blik toe. John Templar glimlachte stil voor zich heen.

— In ieder geval, zei hij, zijn glas wiskey-soda opnemend, dat alles is van later zorg. Voor het ogenblik zitten wij hier op fluweel en..... zoals James zou zeggen: wat in het vat is verzuurt niet!

Op Uw gezondheid, Ophelia! Prosit Charles!

EINDE

Over 14 dagen verschijnt nr. 18

Een Strijd vol verrassingen

Uitgave van UITGEVERIJ »JEDES« — AMSTERDAM, Rokin 174 — Telefoon 32540. Nadruk verboden. Alle rechten voorbehouden — Iedere 14 dagen verschijnt een compleet nieuw verhaal. — Voor regelmatige toezending en abonnementen wende men zich tot bovenstaand adres.

'n werkelijk objectief boek

ERNST JUCKER

Belevenissen in Rusland

200 pag. houtvrij papier

5.90

110 frank

geheel in linnenband

De beschrijvingen van deze Zwitserse onderwijzer, die meer dan 16 jaar in Rusland vertoefde zijn dermate interessant een eerlijk gegeven, dat het dit boek, naast vlotte leesbaarheid, ook documentaire waarde geeft. Jucker heeft niet de politiek als hoofdiema gekozen, doch bepaalt zich in de beginne tot het beschrijven van de verschillende soorten mensentypen, hun karakters, hun gebruiken en zeden, en vooral ook van het Russisch landschap zelf. Hij geeft ons echter de overtuiging dat een groot deel van het volk niet bolsjewistisch denkt en afwacht.....

Verkrijgbaar bij elke goede Boekhandelaar

UITGEVERSMIJ. »DE TOORTS«

ANTWERPEN

Ant. v. Dijkstraat 36

AMSTERDAM

v. Walbeekstraat 78